AYLIK MİZAH DERGİSİ • YIL : 8

KASIKATÜR

SAYI : 95 • ŞUBAT / 2001

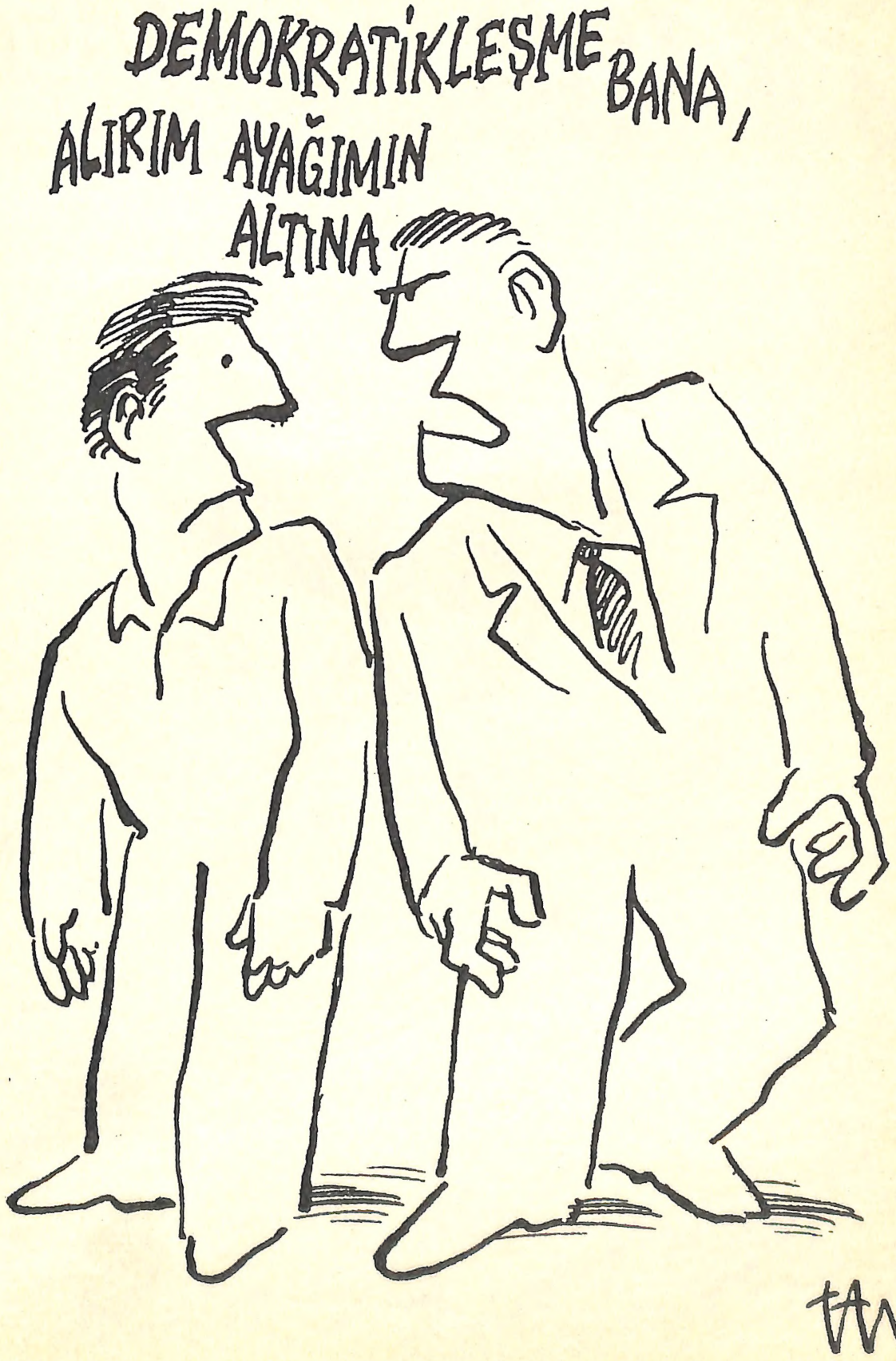

TAN ORAL

SAHİBİ VE YAYIN YÖNETMENİ
KARİKATÜRCÜLER DERNEĞİ
ANKARA TEMSİLCİLİĞİ ADINA
METİN PEKER

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
MURAT ÖZMENEK

YAYIN KURULU
BÜLENT OKUTAN
CUMHUR GAZİOĞLU
HİCABİ DEMİRCİ
OKTAY BİNGÖL
ORHAN TÜLEYLİOĞLU
MURAT SAYIN

KATKIDA BULUNANLAR
ALİ ULVİ ERSOY
ALİ ŞUR
ALİ ŞÜKRÜ FİDAN
AHMET ERKANLI
AKIN ÖNDER
CEM KENAN ÖNGÜ
CEMAL ARIĞ
CEZMİ ERMİŞ
CİHAN DEMİRCİ
ERCAN BAYSAL
ERDOĞAN BAŞOL
ERDOĞAN BOZOK
ERDOĞAN KARAYEL
ERAY ÖZBEK
EROL ÖZDEMİR
FETHİ DEVELİOĞLU
FERİT ÖNGÖREN
HÜSEYİN ATABAŞ
HÜSEYİN TANYERİ
HASAN UYSAL
GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU
İZEL ROZENTAL
İSMET LOKMAN
KADİR DOĞRUER
METE GÖKTÜRK
MUHİTTİN KÖROĞLU
MUSTAFA BİLGİN
NECATİ ABACI
NURİ BİLGİN
OĞUZ GÜREL
OHANNES ŞAŞKAL
ORHAN ENEZ
ÖZCAN ÇALIŞKAN
ÖZGÜR ARHAVİLİ
TAN ORAL
TONGUÇ YAŞAR
SEÇKİN TEMUR
SEMİH POROY
SERDAR ÇAKIRER
YENER ÇAKMAK
YİĞİT ÖZGÜR

DERGİ TEMSİLCİLİKLERİ
Bursa/Mümin Bayram/İzmir•Cem Koç/
Trabzon•Adnan Taç/Sinop•Seyit Saatçi
Zonguldak•Kürşat Coşkun

DİZGİ: DAMAR LTD. ŞTİ. • ANKARA
Özveren Sok. 3/8 Demirtepe Tel: 0.312. 232 01 11

BASKI: YORUM MATBAACILIK • ANKARA
Fevzi Çakmak Sok. 15/A Tel: 0.312. 229 00 76

İRTİBAT VE YAZIŞMA ADRESİ:
Konur Sok. 31/10 Kızılay-ANKARA Tel-Faks: 0.312. 417 37 28

POSTA ÇEK NO: 104902 METİN PEKER
Altı Ay: 18.000.000 TL - Bir Yıllık: 36.000.000 TL.
Altı Ay: 24.000.000 TL. Bir Yıllık: 48.000.000 (Resmi Dairelere)

KAPAK KARİKATÜRÜ: EROL ÖZDEMİR

Karikatür Dergisi'ndeki eserler yazılı izin alınmadan kesinlikle yayımlanamaz.

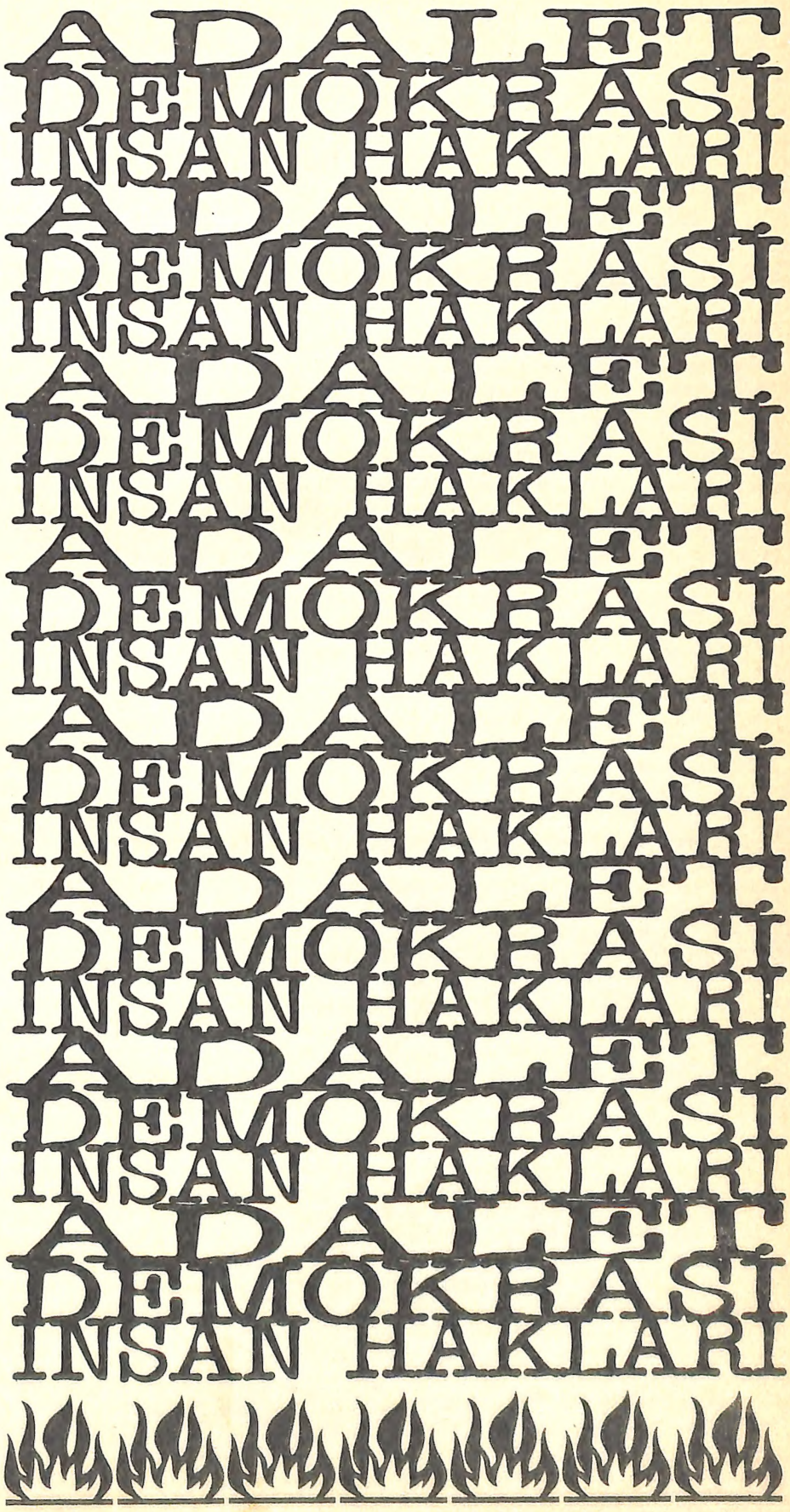

MAKSAT MUHABBET

hASAN uYSAL

Ülkemin Zenginliği Düşmanların Çenesini Yorar!

Tüm dünyanın Türkiye'ye bakıp hayıflanmaması, yaşadığımız zenginliği kıskanmamaları olanaksız. İsveç'in en büyük gazetesinde o gün yer alan "metroda rezalet. Gençler duvarları kirletiyor" manşetini gördüğümde İsveçli gazetecilere acıdığım gibi, tüm dünya gazetecileri ve halkları için sürekli üzülüyorum gerçekten.

Bir ülkede 10 yılda bir belki rastlanacak olayları, birkaç günde yaşamak, asla küçümsenemeyecek bir olay. Caninin, katilin, hırsızın, arsızın, puştun, pezevengin ve orospunun ortada, itibarlı insanlar gibi salına salına dolaşması az keyif mi? Hele gelinen noktanın müsebbibi ya da en azından seyircisi konumunda dolaşan iktidar üyelerinin cakası, zevklenmemizin doruk noktası...

Sosyologlar, psikologlar, genetikçiler, biyologlar, siyaset bilimciler, dedektifler vs. araştırmacılar için hemen bir çırpıda yüzlerce bakir konu sayıvereyim şimdi durdum yerde. Gavur ellerde öyle mi, araştıracakları konuları bile yok yoksulların.

Danimarka'da devletin, Afrika ile Asya fillerinin hortum uzunluklarının farkını, İsveç'te ise zebraların aile yaşamını araştırmak için araştırmacılara on binlerce dolar ödediğinde de aynı duyguya kapılmıştım. Metrekaresine birkaç yolsuzluk, kaçakçılık ve rüşvetle dehşetengiz olaylar düşen ülkemizde, bırakın bunu; kara paranın gerçek miktarını saptamak gibi engin bir araştırma alanı varken, durup dururken ard arda niye kimi yolsuzluk olaylarının, çetelerin ortaya çıkarıldığının, ardından niye emniyet müdürlerinin öldürülmeye kalkıldığını, devlet içinde hangi grupların oluştuğu ve bunların hangilerinin birbiriyle dayanışma ya da çalışta halinde olduğunun araştırılmasına bile girilmiyor. Çünkü bizde öyle çok konu var ki, işle işle bitmez bu zenginlik, düşmanlarımızı kıskandırıyor tabiatıyla. Oysa hâlâ bakir duran basın, adalet, maliye, sağlık, bayındırlık, çalışma alanlarından tıpkı enerji gibi, tarım bakanlığı gibi, vakıflar, hazine ve dış ticaret müsteşarlıkları ya da bankalar gibi mis gibi tezek kokuları yükseliyor. Eroinin Türk demokrasi ve ekonomisine toplumsal katkıları ya da İller Bankası'ndaki dümenler üzerine bile tek araştırma yapmaya fırsat gelmemiş, dünyanın zavallı ülkeleri ise bu konulardan yoksun, konusuzluktan kıvranırken, nelerle uğraşmak zorunda kalıyorlar bir bilseniz. Bilmez isterseniz alın size taze bir örnek:

Merkezi Washington'da bulunan Amerikan Ulusal Bilim Vakfı'nın, sineklerin flört edip etmediğini ortaya çıkarmak için, toplam 3 milyon dolara patlayan araştırması sonuçlanmış. Araştırmanın sonuçlarına göre, sinekler de, cinsel birleşme öncesinde flört ediyorlarmış. Dahası, cinsel ilişki gereksinmesi duyan dişi sineklerin "kuyruk salladıkları" kanıtlanmış.

Tabii bu araştırmanın kanı yerde kalmamış. Çünkü, bilimsel araştırma ve çalışmaların önemini kavrayamayan, bundan da öte, sineklerin cinsel yaşamının insan kaderi üzerinde oynadığı rolü göremeyen ya da en azından araştırılacak başka konu kalmadığını bilmeyen cahil kimi ABD Kongre üyeleri, bu araştırma için 3 milyon dolar harcanmasına sert tepki göstermişler. (Daha önce flört eden kadınları fahişe olarak niteleyen büyük devlet adamı ve eski devlet bakanı Cemil Çiçek'in bu konuda bir açıklama yapmamasının dikkatimizi çektiğini söylemeliyim. Örneğin fahişe sineklerin katli vacip midir? Fahişe sineklerin resmi dairelere girmesi serbest midir? Yemeklere düşen fahişe sinekler yenir mi? Ya da fahişe sinekler evlenebilir mi? Bu konularda, Yozgat'ın yetiştirdiği ve güç bela Ankara'ya salınan Sayın Çiçek'in halkımızı aydınlatması gerekmez mi?)

Sakın şaka yaptığımız ya da argo anlatımıyla, siz değerli okurlarla kafa bulduğumuz sanılmasın. Gerçekten de, asıl efendilerimiz olan Amerikan Ulusal Bilim Vakfı'nca yapılan araştırma sonucunda, dişi sineklerin "pheremone" adındaki bir sıvı salgıladıkları görülmüş. Bu insanlık tarihinin aydınlatılmasına büyük katkı sağlayacak araştırmaya göre, dişi sinek azdığı zaman, çiftleşme öncesinde hemen erkek sineğe yaklaşarak bu sıvıyı bütün bedenine sürüyormuş. Sıvının kokusu, erkek sinek için tam anlamıyla bir çağrı anlamı taşıyormuş. Böylece, "kuyruk sallama eyleminin" hiç olmazsa sinekler arasında dişiler tarafından yapıldığı da ortaya çıkmış. Aynı araştırmada, nasıl davranacaklarını görmek için erkek sineklere de "pheremone" maddesi sürülmüş. "Pheremone" maddesi enjekte edilen erkek sineklere başka erkek sineklerin yaklaştığı, ancak eşcinsel olmadıkları anlaşılan sineklerin ne yapacaklarını bilemeden ve şaşkınlık içinde geri çekildiği gözlenmiş. Bu sonuç, doğaldır ki bayan parfümü süren bir erkeğin, diğer erkeklere cazip gelemeyeceği neticesini verdiğini, erkeklerin erkeklere niye yakınlık duyduklarının ise nedeninin anlaşılamadığını sanırım sizler de kavramışsınızdır. Ancak araştırmada "pheremone"si biten kadınların, bu sorunu nasıl çözeceği konusundan hiç söz edilmediği dikkat çekiyor ve tahminen araştırmadaki bu vahim eksiklikler bilim adamlarınca eleştiriliyor. Gelin görün ki, kimi ABD milletvekili "Araştırmada niye bu sonuç yok? İnsanlık bu soruya yanıt bulmadan mı öleceğiz?" diye soracağına, tersine bir davranış içine girmişler. Örneğin, California Eyaleti'nin Temsilciler Meclisi üyelerinden Robert Dornan'a göre, Amerikan Ulusal Bilim Vakfı'nın araştırması "inanılmaz bir saçmalık" ve vergi yükümlülerinin alın terinden oluşan paraların, böylesine "halkla alay edilircesine" harcanmaması gerekiyor. Robert Dornan, "Bu bürokratlara gerekli dersi Kongre olarak kesinlikle de vereceğiz" diyor.

Tabii ki bu tür derin araştırmaların, "Küçük Amerika" olmaya özenen ülkemizin gurur kaynağı TBMM'yi de etkileyip etkilemeyeceği merak konusu. Yukarıda saydığım "derin" ve "karışık" konuların içinden çıkılmayacağını kavrayan saygıdeğer parlamento üyelerinin, önümüzdeki günlerde, bakan sekreter ilişkileri, Çiller'in niye tayyörü tercih ettiği, eşinin bu işleri koku duymadan bile nasıl yaptığı, abdest sonrası Necmettin Hoca'sına çorap giydiren koruma polisinin cinsel yaşamı, hangi değerli bakan makam şoförü ile ilişkisinden memnun, bu şoförün sürdüğü kokunun demokrasiye etkileri, Mesut mu yoksa Turgut Yılmaz mı halkını daha çok öpüyor, jartiyerin yürütmeye yararlı, cazibeyi 99'lik mu yoksa 33'lük tesbihler mi artırır, hacı yağının parlamentoya katkıları, Bahçeli'in salgıladığı sıvı mı kadınları kaçırıyor, Hüsam; Bülent beyine giderken hangi kokuyu sürüyor veya polis-halk ilişkisinde halkın salgıladığı sıvının etkisi ne derecededir gibi araştırmalara bütçe ayırıp ayırmayacağını hep birlikte göreceğiz. Ancak bu tür araştırmalar için Türkiye'nin ödenek ayırmasının zorluğuna da işaret ediliyor. Uzmanlar, çete-siyasetçi ve sanayici üçgeninden arta kalan paranın araştırmalara yetmeyeceğine dikkat çekerken "ülkemizde bırakın 3 milyonu, 50 dolar karşılığında ne flörtü, tüm dişileri bile hamile bırakacak sayıda araştırmacı yaşarken, bu tür bütçe ayrımına gitmek tepki toplar" diyorlar. Ben bilmem, uzmanlar öyle söylüyorlar!

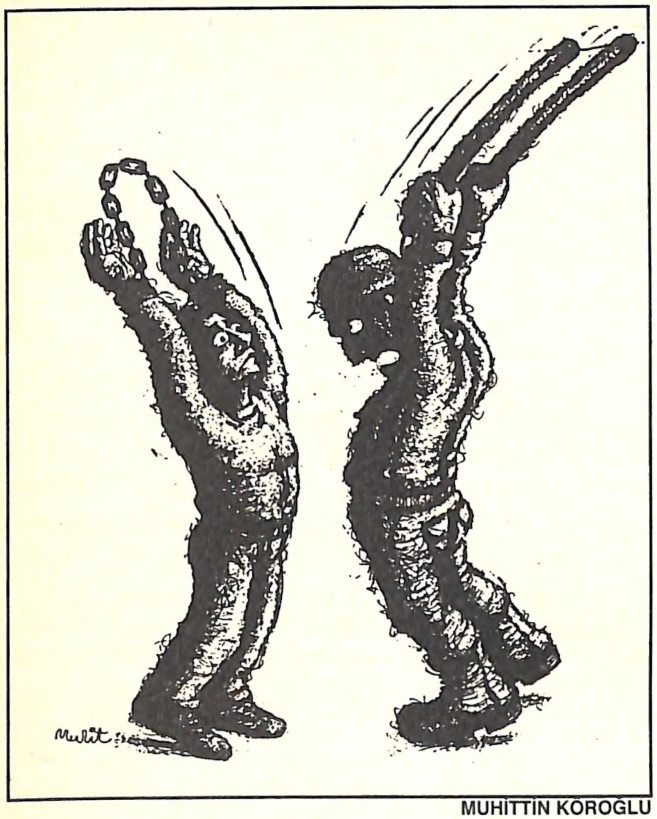

MUHİTTİN KOROĞLU

ORHAN ENEZ

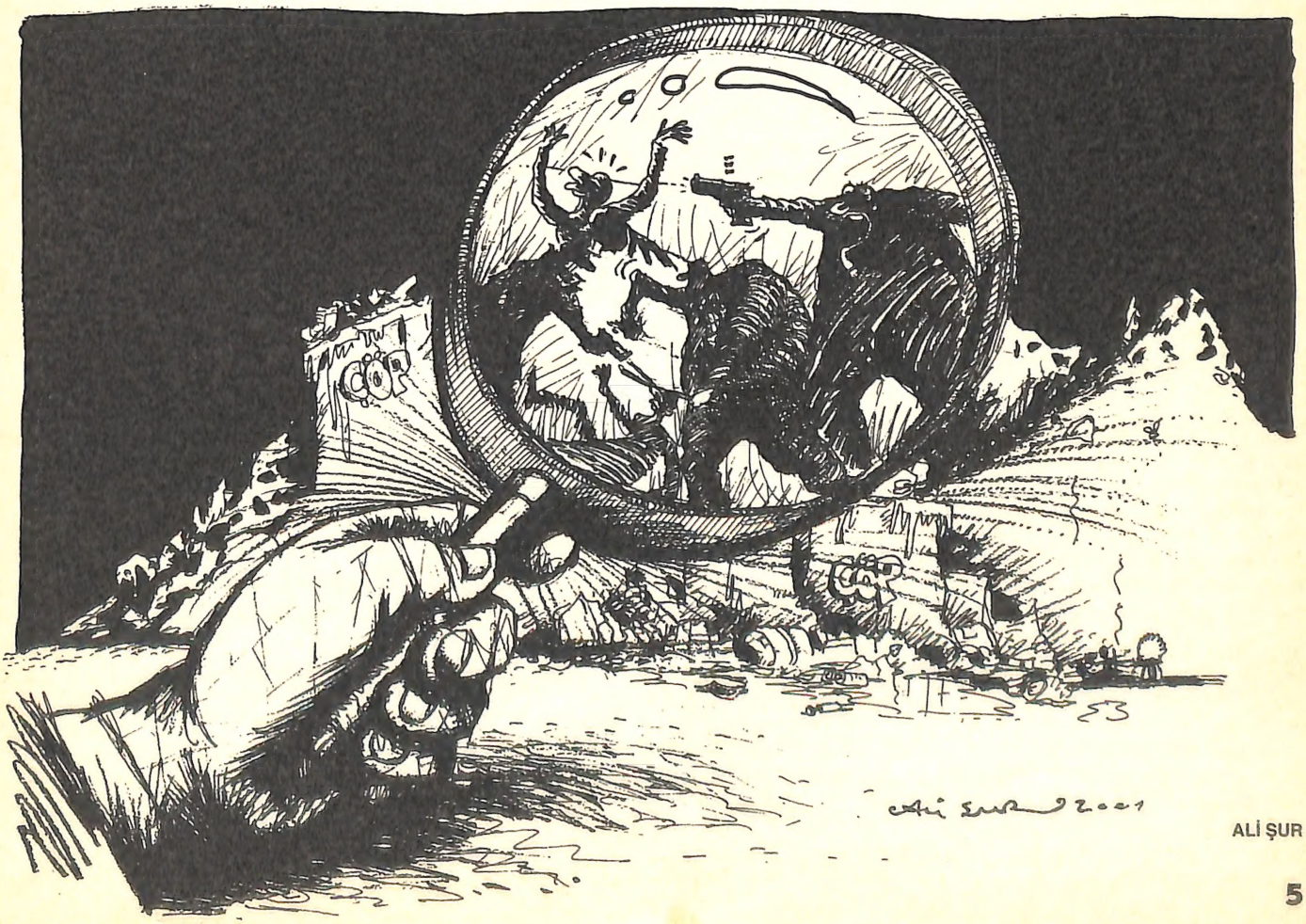

ALİ ŞUR

dinozorun yeri

hüseyin atabaş

ONE=BİR Mİ ACABA?

Dünyada Türkiye aleyhine bir şeyler olup gidiyor. Ama Devlet-i Âlimiz'i yönetenlerin olanları anladığından doğrusu kuşkuluyuz. Bunu anlayabilmek için, her şeyden önce, tam bağımsızlığın ne demek olduğunu insanın içine sindirebilmiş olması gerekir. "Globalleşme" denilen "çağdaş sömürgecilik" aymazlığına kendini kaptıranların anlamasını beklemek de saflık olur ya!..

Ne demekse aymazlık?

Bu bağlamda şu "Ermeni soykırımı" sorunu konusundaki "güncel" olaya bakalım. Önce Amerika Birleşik Devletleri (Meclis-i Hümâyûnu) Türkiye'yi "soykırım" suçlusu olarak "yasal" bir düzleme "oturtmak" istedi. Neyse ki Bill Clinton "dostumuz" yeniden başkanlığa aday olamayacağı için gocunmadan devreye girdi de "Soykırım Yasa Tasarısı"nı geri çektirdi... Tam rahat bir soluk alacaktık ki, ayni olay Fransa'da patlak verdi ve Fransız Ulusal Meclisi, Türkiye'nin -tarih önünde olmasa da- soykırımcı olduğunu yasayla saptadı! Şimdi de Paris Belediye Meclisi bir "Soykırım Anıtı" dikecekmiş. Yakışır doğrusu!.. Ama, anıtın kitabesinde hangi soykırımdan sözedileceği henüz karara bğlanmamış!..

Neyse, onlar nasıl olsa işlerini hallederler, biz bize bakalım.

Dünyada yaşayan Türklerden sorumlu vezirimiz Şükrü Sina Hazretleri, ocak ayının son pazar günü, değişimi ilke edinen devlet televizyonuna çıkarak duruma açıklık getirdi: "Türkiye, söylenmesi gerekeni söylemiştir. Fransa Cumhurbaşkanı ve Başbakanı'nın sağduyu ile hareket etme şansı hâlâ vardır. (Solduyu ile hareket etme şansları hâlâ neden yoksa!) Etmezlerse ilişkilerimiz çok büyük zarar görür."

Alçaktan at da civcivler yesin!..

Vezir Hazretleri, Batı'da bazı çevrelerin "Türkiye ile kapanmı bir hesabın" peşinde koştuklarına işaret buyurarak, şunu da ekledi ki: "Türkiye'nin tarihini insanlık suçu ile karalamak isteyenler, kendi işledikleri insanlık suçunu hafifletmek istiyorlar."

Peh peh peh!..

Sanki Fransa'nın "insanlık suçlusu" olduğu nedeniyle üstüne giden varmış gibi.

Vezirimiz, aynı televizyon söyleşisinde bilimselliğine olan tutkusunu da serdedercesine "soykırım" tanımını, bu suçu işleyen Batılıların geliştirdiğini ve buna göre, soykırımı: "Din, dil veya etnik farklılığı nedeniyle bir insan grubunun sistematik olarak yok edilmesi eylemi" şekilnde şerh etti.

Bu şık sözler(!), Vezir Hazretleri'nin yüzünden hiç eksik etmediği gülücükleriyle daha bir güzelleşiyordu. Ne ki, yine bu sözlerinden, Şükrü Sina Beyefendi sanki Türkiye'nin Batı'daki "imajını" bilmiyormuş izlenimi veriyor. Beyefendi, Avrupalı'nın çocuklarını korkutmak için, "Türkler geliyor" dediğini bilmiyor gibiydi ya da bu "hesabın kapandığına" gerçekten inanıyordu.

Aman yanlış anlaşılmasın, biz burada sözün gelişi vezirimizi "Şükrü Sina" olarak adlandırıyoruz. Aslında bizim tüm vezirlerimiz "Lazdür!.." Şimdi, "Bu da nerden çıktı?" mı diyorsunuz. Üstadımız Talât Sait Halman, şiirleştirdiği "100 Laz Fıkrası"na yazdığı önsözün sonunda der ki: "Bugün Türk yaşamı ve kültürü -elbette siyasal gerçekleri- bir 'Lazlaşma' sürecinde... Laz fıkraları bu kadar seviliyorsa, dillerden düşmüyorsa, söyleşilerimize ve gülücüklerimize ağ atıyorsa, bunun temel nedeni şu: Hepimüz Lazük."

Niçin olmasın? Bütün Lazlar Temel olamayacağına göre, bütün Temeller lazdır!.. Evet, Üstad Halman'ın söz konusu kitabından bir fıkra ve bir tümce ile bağlayalım yazımızı:

"Temel kafasına koymuş: Dilsizliğini yenecek,/ İngilizce öğrenecek./İki hafta çalış babam çalış sabahtan akşama./Konu komşu demiş ki: 'Aferin be adama!/Vallah becerecek bu işi.' Ama/İki hafta dolunca vazgeçmiş bu meraktan./Arkadaşları tiye almış Temel'i: 'Utan!/Sanki ne diye vazgeçtin İngilizce çalışmaktan?'//Temel, nedenini anlatmış: 'Ulan,/Olacak gibi deyil.../Haçan, bu ne biçüm dil?/ 'O-ne' diye yazaylar, okununca olayi 'van'/Peçey/Bu 'bir' demekmiş, ama İncilüz nerden biley?"

Ya, işte böyle; 'van' diye okunan 'one'nin 'bir' olduğunu İncilüz'ün nerden bilduğuni bir çözsek, dünyanın bizden ne istediğini, bizimle ne alıp veremediği olduğunu da anlayacağız.

Ha gayret, az kaldı; yabancı dilde eğitime devam!..

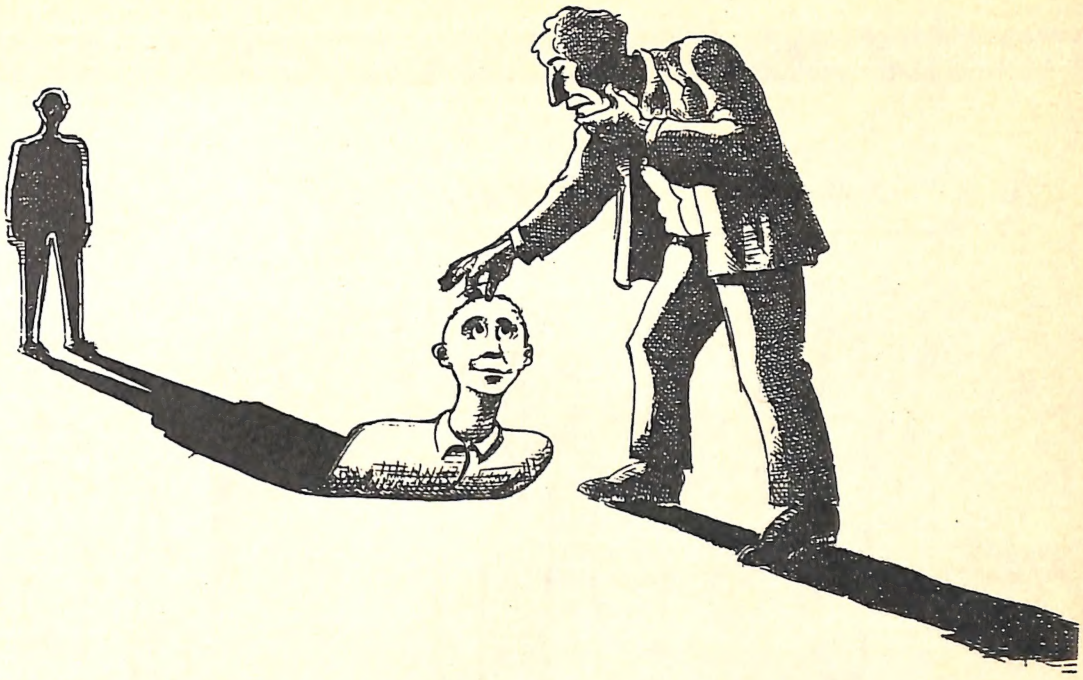

CEZMİ ERMİŞ

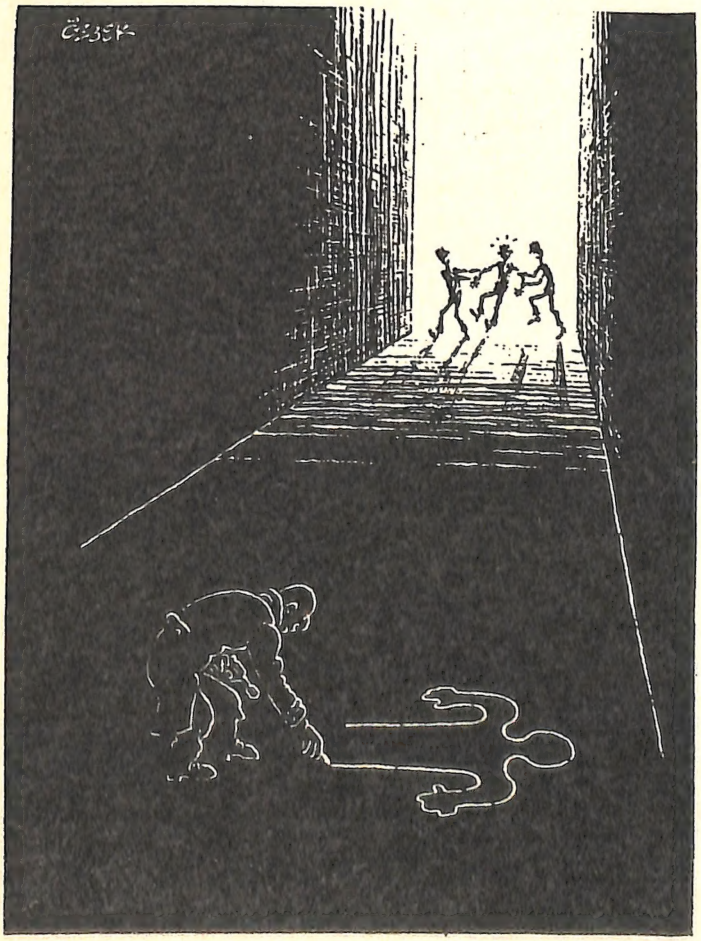

ERAY ÖZBEK

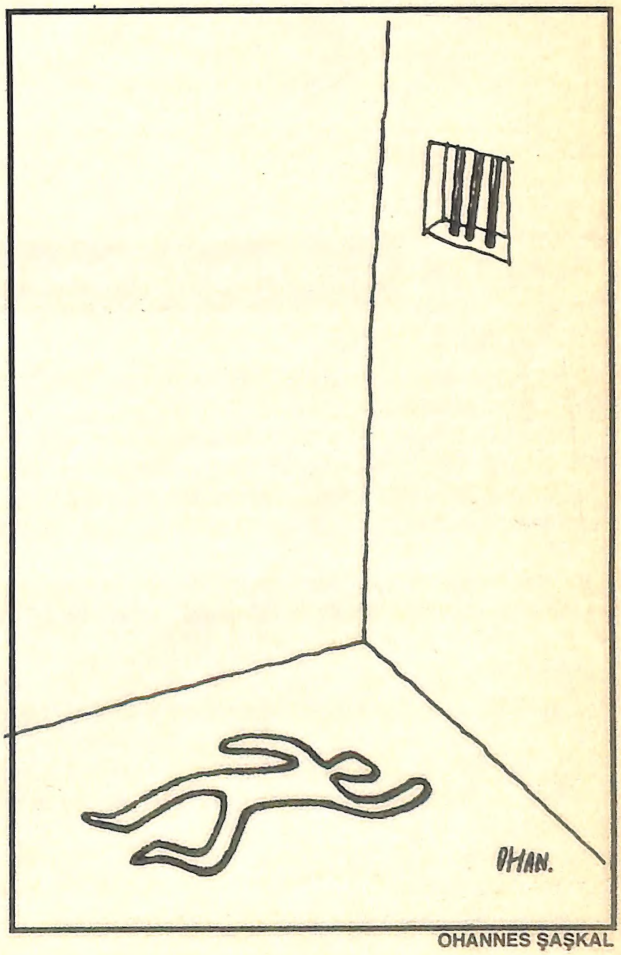

OHANNES ŞAŞKAL

CUMHUR GAZİOĞLU

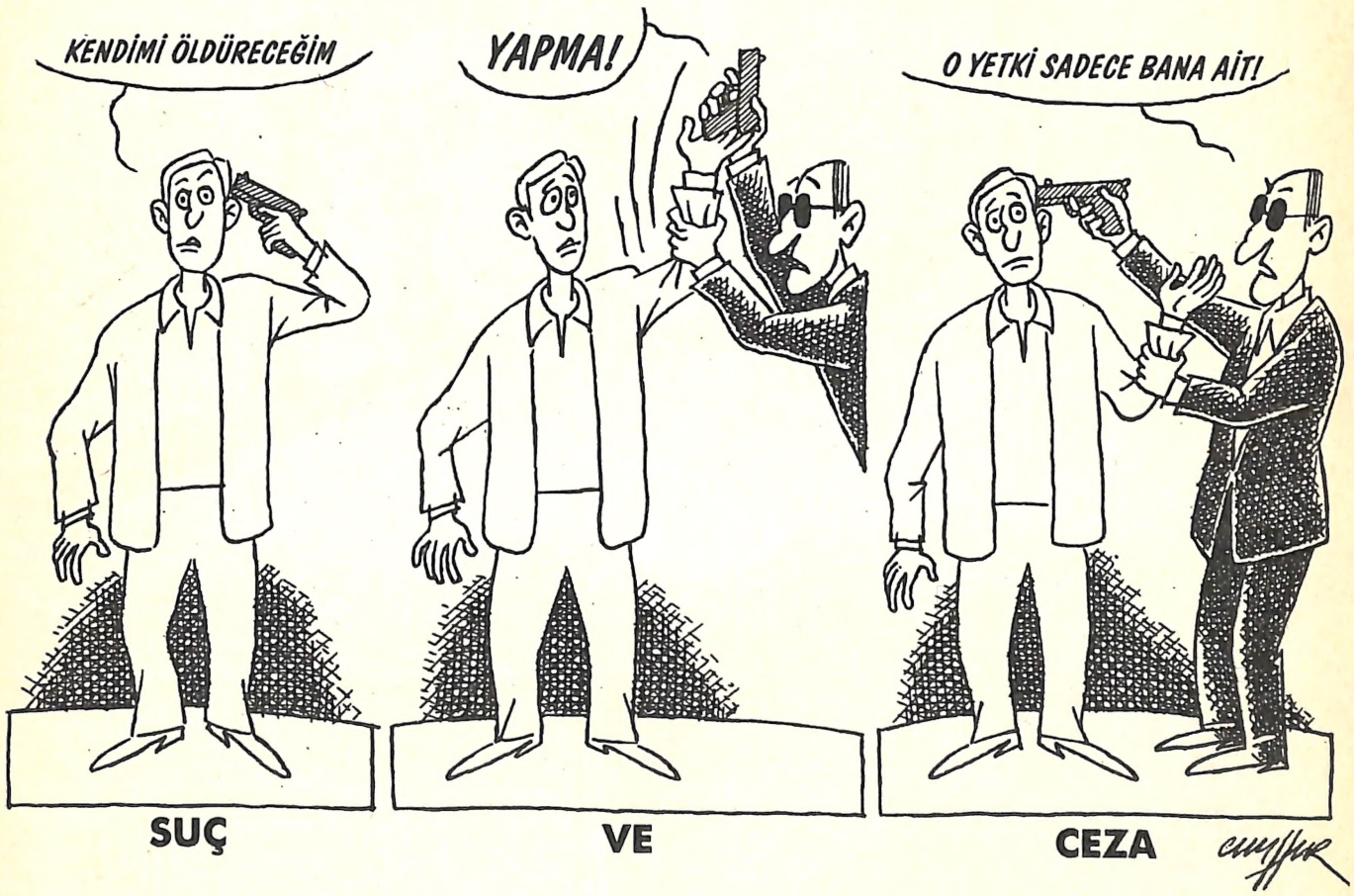

RUHİ TEK TREN PENCERESİNDEN

HAMMURABİ KANUNU

Yaşlı adam, gazetedeki yolsuzluk haberlerini yarım bıraktı. Yüksek sesle ortaya konuşmaya başladı.

— Hammurabi'yi bilirsiniz. Hani canım 1. Babil Hanedanının altıncı kralı. Üç bin yedi yüz altmış yıl öncesi, aşağı Mezopotamya'da krallık yapmış adam. Ülkeyi yasalara göre yönetmiş. 282 maddelik yasası çok ünlü.

Yolcuların bir kısmı binlerce yıl önce yşamış bir kraldan neden söz ettiğini anlamadılar.

— Kanunun 6. maddesi şöyle "Eğer bir adam Tanrı'ya veya Saraya ait bir şey çalarsa, o adam öldürülecektir. Ve çalınmış malı kabul eden öldürülecektir.

— O da kim?

— Bu adam hacı, bacı, yeğen, kardeş, eş, evlat, hısım, akraba, prens, koruma...

— Hammurabi devletin malını ne biçim korumuş. Kral dediğin böyle olur. Devletin malını, parasını yemek yükselme için vesile sayılmamış. Makamlara kavuşturulmamış.

— Vallahi aşkolsun krala.

Makinist düdüğünü öttürdü.

Çevredeki insanları uyandırmak ister gibiydi.

KATİL KİM?

Damdan düşer gibi söze başladı.

— İnanması güç ama gerçek. Bir Japon araştırıcı bitkilerle bilgisayar aracılığı ile konuşmayı başarmış.

Yolcular hayretle baktı, biri sordu:

— Nasıl?

— Kaktüse bilgisayarı bağlamış. Ona sorduğu bazı matematik sorularına yanıt almış. Mesela iki kere iki kaç eder diye sormuş. Biraz sonra ekranda dört çizgi belirmiş. İki artı bir diye sorunca üç çizgi oluşmuş. Araştırmacı daha sonra başka deneyler yapmış. Bir odaya altı kaktüs saksı ile koymuş. Altı öğrencisini odaya almış. Kaktüslerden birini bilgisayara bağlamış. Öğrencilerine ben dışarı çıkacağım. İçinizden birini bilgisayara bağlı olmayan kaktüsten bir yaprak koparacak, ben kimin kırdığını bulacağım demiş. Araştırmacı odada bıraktığı öğrencileri birer birer odaya almaya başlamış. Yaprağı kıran girdiğinde ekranda zikzaklar oluşturmaya başlamış. Araştırmacı yaprağı kendisinin kırıp kırmadığını sorunca evet yanıtını almış. Kaktüs, yaprağı kıran katili görünce heyecanlanmış ve bu heyecanı ekrana yansımış.

— Böyle şey olmaz.

— Olmuş. Araştırmacı ilerde bitki olan yerlerde cinayet işleyenleri bitkilerin tanıklığı ile bulmakta kullanılabileceğini söyler. Haydarpaşa-Adapazarı treni yavaş yavaş istasyona girdi.

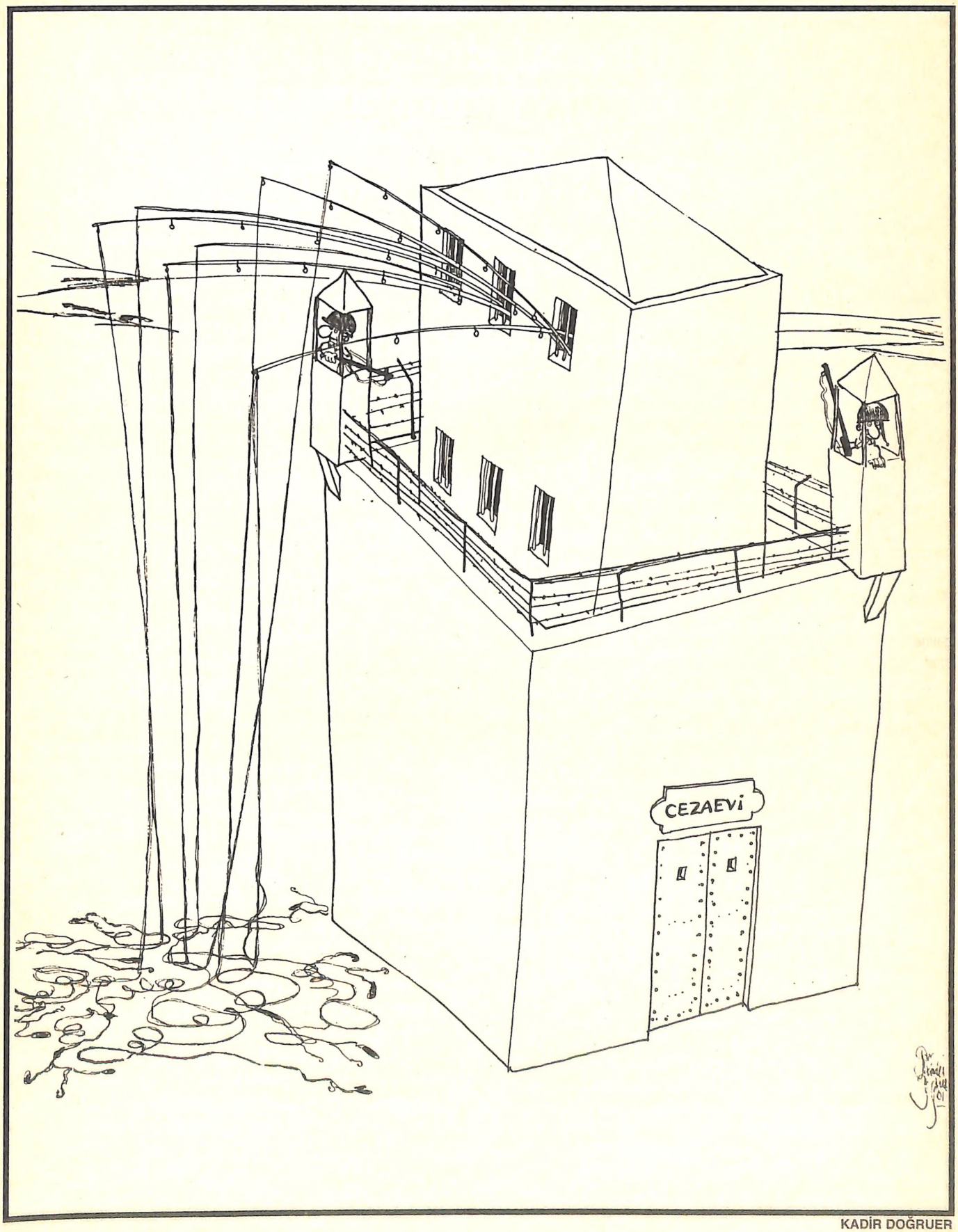

KADİR DOĞRUER

mizah dosyası

cihan demirci

MİZAH KAVRAMI ÜZERİNE NOTLAR

*Sevgili Karikatür dergisi dostları, 'Mizah Dosyası'nda bu ay üzerine en az kafa yorulan, deyim yerindeyse hep gülüp geçilen "**mizah**" kavramı üzerine yerimiz elverdiğince kafa yormaya, bir nebze de olsa beyin jimnastiği yapmaya çalışacağız.*

Malumunuz insanoğlunun yaşam serüveni anasının karnından çıkışla başlar. Annenin karnından çıkış anında bebeklerin hep ağladığını görürüz... Yani bu demektir ki insan bir yerde ağlayarak dünyaya gelir... Daha dünyaya geliş anında bile "**ağlayan**" insanoğlu doğal olarak öncelikle "**gülmeye**" değil "**ağlamaya**" yatkın olacaktır... Buradan bir çıkarım yapacak olursak insanoğlu daha doğarken bile "**ağladığına**" göre yaşamı boyunca önceliği hep "**ağlamaya**" verme pozisyonundadır... İnsanoğlunun ilerleyen hayatı içerisinde "**ağlama**" yerine "**gülme**"yi öne çıkarması, "**ağlama**" kadar "**gülme**"ye de şans tanıması, prim vermesi onun insanlaşma süreci açısından da çok önemlidir... Bu yüzden doğduğu anda ağlayan bir bebek, kısa bir süre sonra çevreden gelen etkileşimlerle gülümsemeye ve çevresine gülücükler atmaya başlar ki bence işte o anda insanın içindeki insana ulaşma yolculuğu da böylece başlamış olur...

"**Mizah**" kelimesi dilimize ne gariptir ki Arapçadan girmiştir... Mizaha karşılık olarak Türkçemizde var edilen "**gülmece**" kelimesinin yeterli gelmediğini, mizahın o geniş kapsamlı duruşunu tam olarak sarmalamadığını düşünüyorum... Yani bu konuda aynı görüşlere yazılarında ve konuşmalarında yer veren sevgili **Aydın Boysan** ağabeyle benzer bir düşünce içindeyim... "**Mizah**" kelimesinin taşıdığı o zenginlikle "**Gülmece**"yi de içerisinde güçlü bir bölüm olarak barındırdığını düşünüyorum...

İnsanoğlunun dünyaya "**ağlayarak**" geldiği dakikalara geri dönecek olursak burdan bile mizahın ve mizahçının işinin ne kadar zor olduğunu kolayca anlayabiliriz... Dünyaya "**ağlayarak**" gelen insanoğlu daha hayatının ilk saniyelerinde "**ağlama**" konusunda deneyim kazanmaya başlamıştır. Oysa gülebilmek için belli bir zamana, belli etkileşimlere ve "**sağlıklı**" bir gülme için her zaman insanca bir çabaya ihtiyaç duyacaktır... Burdan yola çıkarak kendimize şu soruyu sorup, şu cevabı verebiliriz: **Mizahçının işi ne zaman kolay olurdu?** Cevap: İnsanlar dünyaya "**ağlayarak**" değil "**gülerek**" gelselerdi...

Hele hele dinî nedenlerden ötürü bizim gibi doğru dürüst bir aydınlanma çağından geçememiş, kültürel rönesans yaşayamamış bir toplumda insanlarımız her zaman "**ağlamaya**" daha yatkın ve daha yakın olacaklardır...

Çünkü "**gülme eylemi**"nin eğitimle ve kültürle ilişkisi olan çok önemli bir boyutu daha vardır... İnsan eğitildikçe daha da açık bir deyişle insan insanlaştıkça onda var olan gülme duygusu gelişir ve insan refleksel, kaba kahkahaların ötesindeki ince mizah boyutuna doğru yol almaya başlar... İşte zaten "**mizah duygusu**" denen o güzellik de burada ortaya çıkar. Belki bu yüzdendir ki gerçek anlamıyla "**mizah**" Batı toplumlarında yeşermiş ve kültürel rönesans yaşamış bu toplumlarda boy atmış ve gürbüzleşmiştir. Bırakın karikatürü, resmin bile günah sayıldığı müslüman toplumlarında sanatın diğer dalları gibi mizahta yaşama ve soluk alma imkânı pek bulamamıştır.

Tüm bunlara rağmen bizim mizahımızın güçlü oluşu aslında oldukça kafa yorulması gereken bir durumdur... Çünkü Türk toplumu bu anlamda da hem batılı, hem de doğulu zenginliği taşıyan özellikler arasında yaşamış, mizah gücünü daha fazla arasında yaşadığı bu "**azınlık**" kültüründen beslenerek, devşirerek ortaya çıkarmıştır... Mizah tarihimize baktığımızda ilk mizah dergisini çıkaran Teodor Kasap'ın bir "**azınlık**" olması sadece ilginç bir tesadüf müdür? Matbaanın Batıda Gutenberg tarafından 1436'da keşfedildikten ancak 291 yıl sonra 1727'de Osmanlı'ya ulaşabilmesinin anlamı nedir?.. Oysa gene aynı Osmanlı toplumu içerisinde yaşayan musevilerin ilk basımevlerini 1493'te, Ermeniler 1567'de ve Rumların da 1627'de kurmuş olmaları nasıl açıklanır?

1478 yılında İstanbul'da yapılmış bir hane sayımı aslında oldukça ilginç gelir ban... Çünkü bu sayımda nüfusu 100 bin civarında olduğu sanılan İstanbul'daki müslüman hane sayısı 8.951 gözükmekte, diğer azınlıkların hane sayısı ise 5.772 tutmaktadır... Burdan da anlaşılacağı gibi Osmanlı'daki azınlığın sayısı azımsanacak gibi değildir... Bu sayı bize nüfusun üçte birinden fazlasının azınlık olduğunu gösterir. Nasreddin Hoca'ların boy attığı Anadolu toprakları İslâmî dinsel bir baskının henüz olmadığı çağlarda müthiş bir mizah malzemesi yaratmamış mıdır? Ancak İslâm dininin hamasi ağırlığına düşen Osmanlı'da gelişen mizah, mizahın daha çok "**karşı çıkma**" yönünü güçlendirmiş, hicve dayalı bir mizahın kök salmasına yol açmıştır... Bu anlamda dinin baskıcı yanı aslında farkında olmadan mizahın şekillenmesine ve güçlenmesine de yol açmıştır...

Bugün batıda güç bulan modern mizah anlayışının ülkemizde de oldukça zengin bir karşılığı vardır... Ben bu zengin karşılığın azınlıklarla içiçe yaşama zenginliğine sahip olmamızla da ilişkili olduğunu düşünüyorum... O yüzden eğer mizahta da bir daralma, mizahta da bir renksizleşme, kendini tekrar etme yaşamaya başlamışsak bu biraz da ülkemiz mayasını zengin kılan o "**azınlık**" kültürünü neredeyse tamamen yok etmemizle ilişkilidir...

Çünkü "**mizah**" da aslında bir "**azınlık**"tır... Mizah, her zaman azınlıkta olan çoğunluğun sesidir. Mizah, çoğunluk adına başkaldıran azınlıkların soluk aldığı bir temiz hava deposudur... İnsanın ölümün soğukluğuna karşı hayatın sıcaklığını savunmak zorunda olduğunu bize bazen yüksek kahkahalar eşliğinde hatırlatan bir güzelliktir mizah...

Onun üzerine kafa yormayan, teorisine dair ipuçları yakalamaya gelecek ay da devam edeceğiz, o halde gelecek aya dek **GÜLEKALIN** sevgili Karikatür dergisi dostları...

MURAT ÖZMENEK

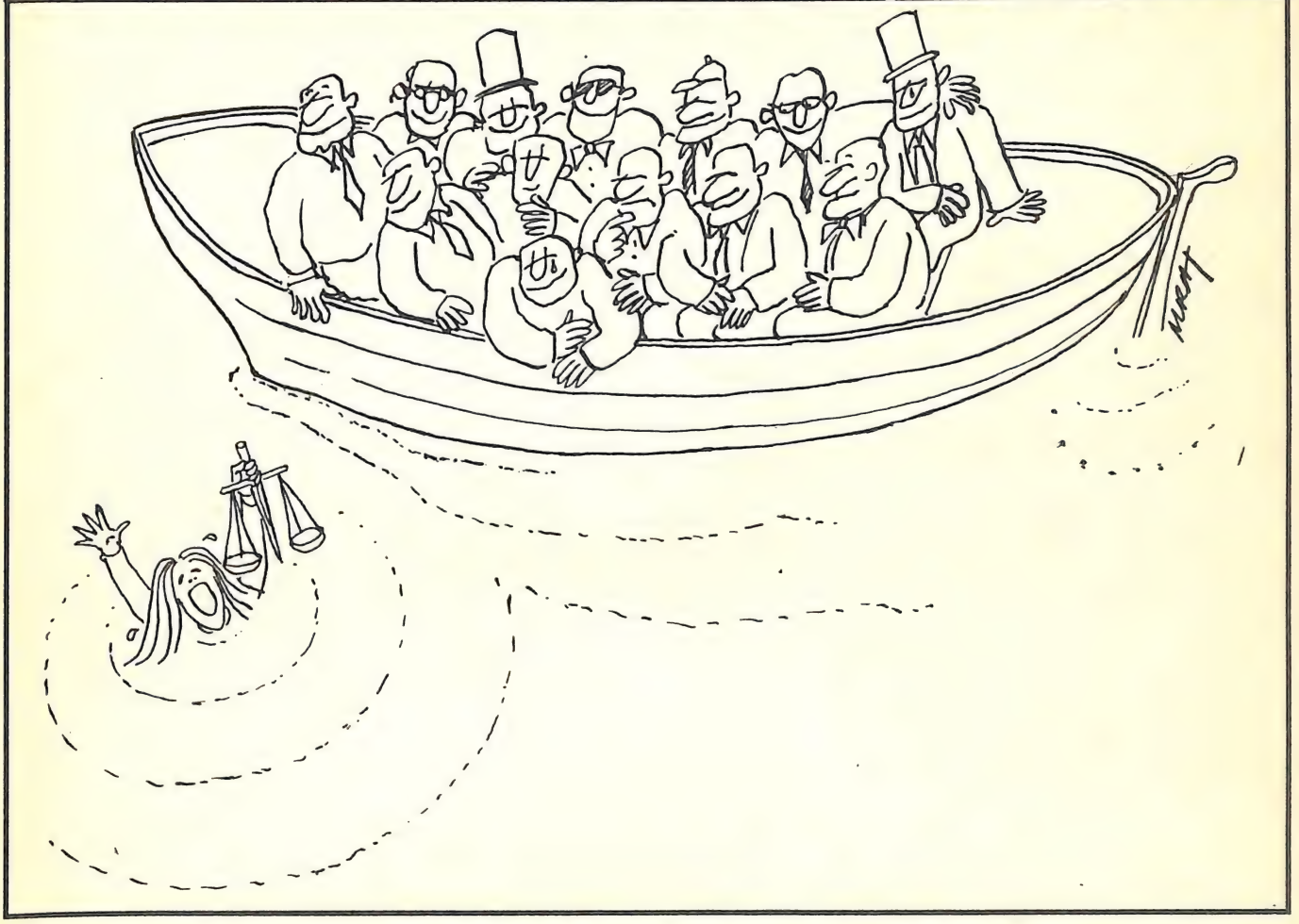

CEM KENAN ÖNGÜ

ÖLÜMÜNÜN 3. YILINDA SEVGİLİ ALİ ULVİ ERSOY'U SAYGIYLA ANIYORUZ

Çiçek Pasajı Seviç Meyhanesi 15 Kasım 1995. Soldan sağa: Ali Ulvi Ersoy, Metin Peker, Ferruh Doğan, Gürbüz Doğan Ekşioğlu

KARİKATÜR
SAYI : 24 • MART 1995

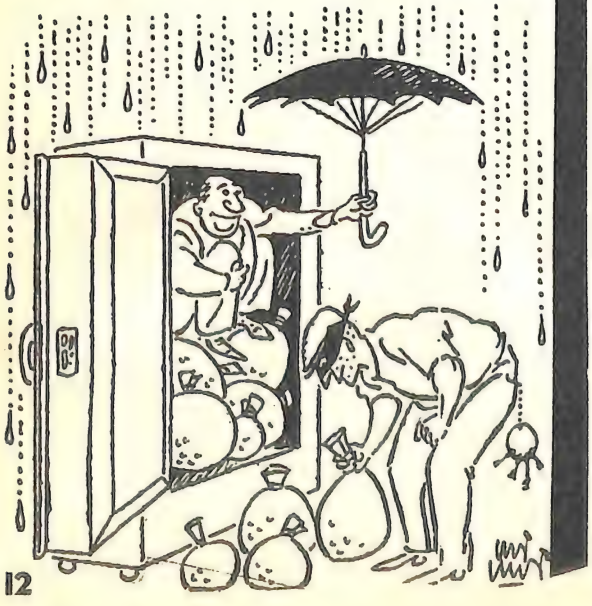

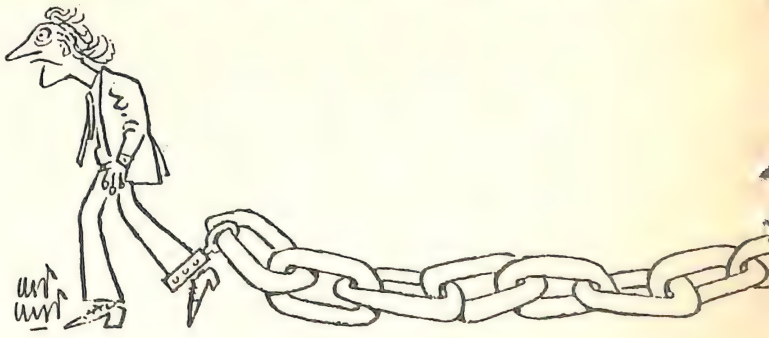

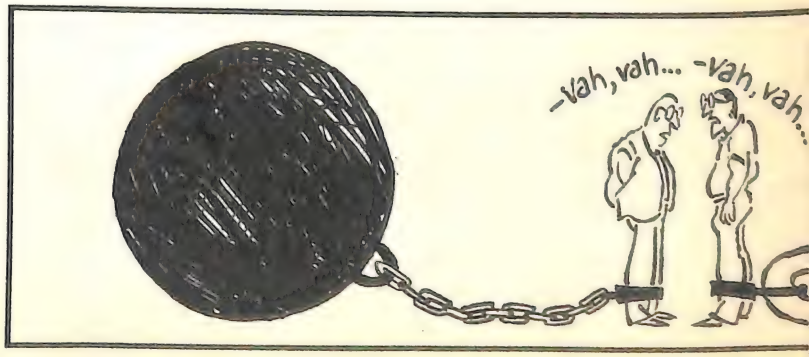

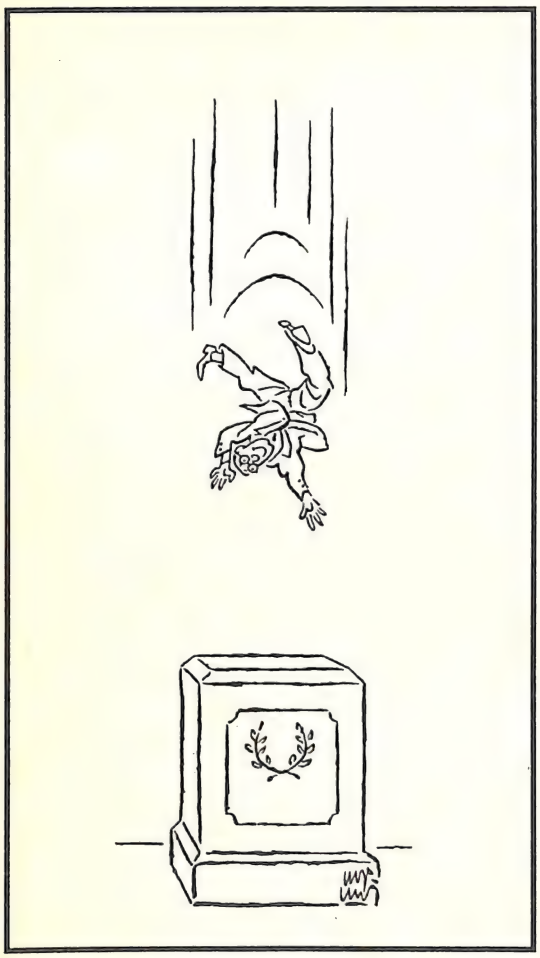

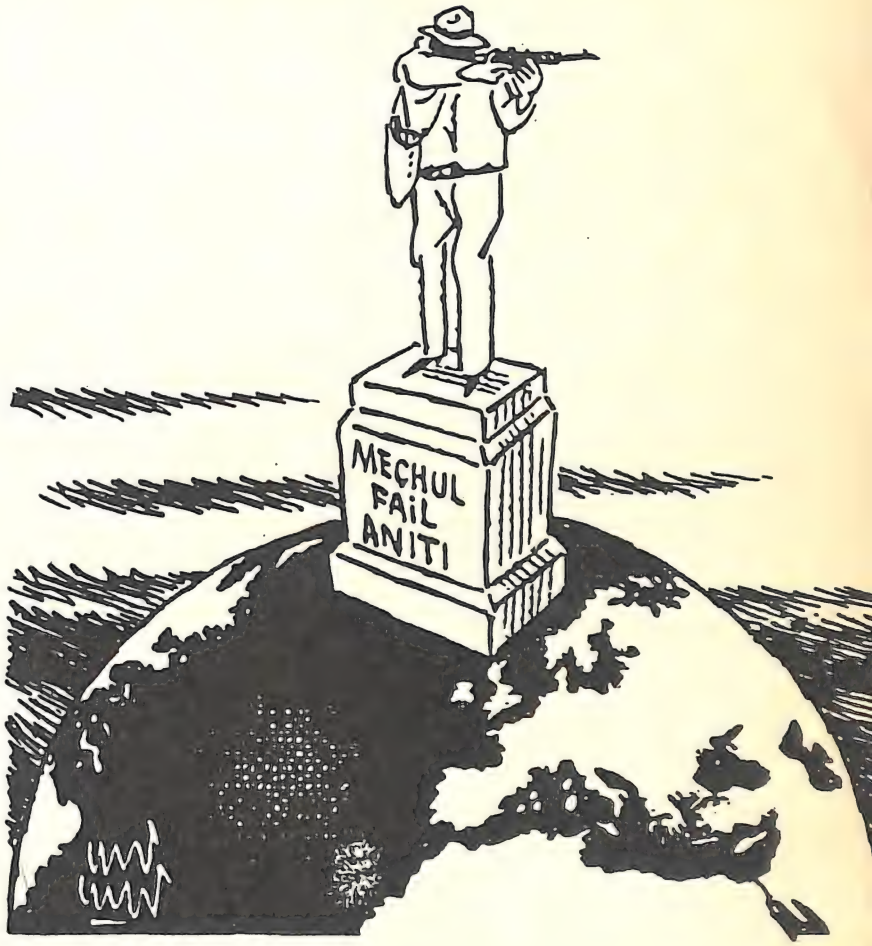
MECHUL
FAIL
ANITI

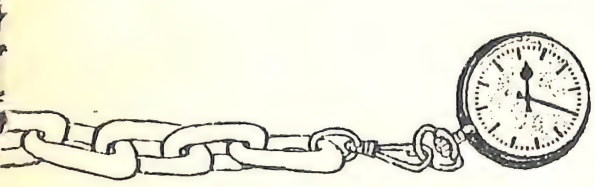

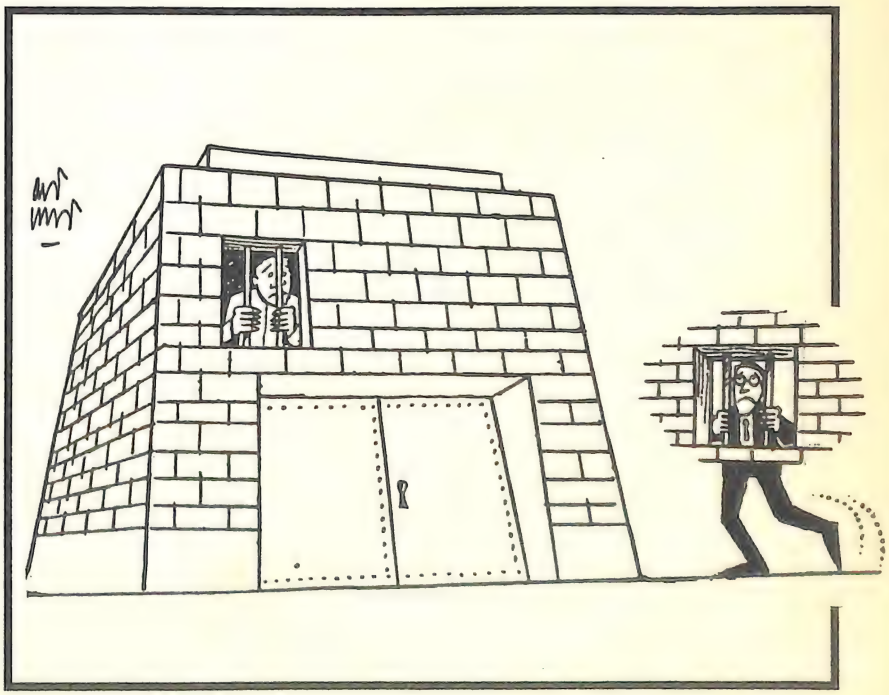

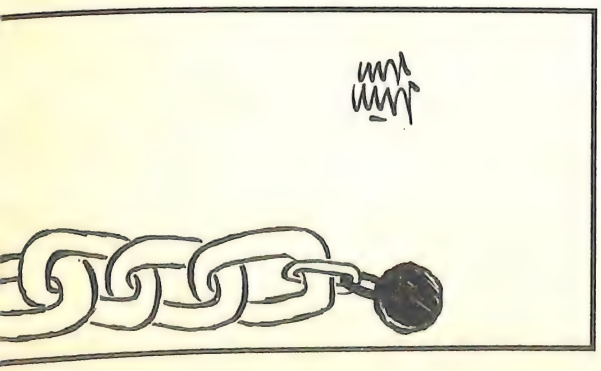

GÜLDÜŞÜN ÇORBASI

•

ÖZGÜR ARHAVİLİ

•

"UĞUR MUMCU SENDEN SONRA NELER OLDU NELER!.."

"UĞUR MUMCU'YU ÖLDÜRDÜK ZANNEDENLERE ACIYORUM" başlığıyla o günkü Cumhuriyet'te bakın neler yazmışım:

"Karanlık güçlerin yarattığı toplumsal kirliliğin yok edilmesi için ATATÜRK İLKE ve DEVRİMLERİNİ yıllarca savunmuş, yurtsever insan Uğur MUMCU'nun alçakça 'salt' bedenini kaldıran 'karanlık güçler' için neler söylenmez ki? Söylenenlere yazık olur diye sıralamıyorum; çünkü alçaklığın ve şerefsizliğin bile kendi ölçütünde şerefi vardır. Bunlar bu şereften bile yoksun mahlûklardır. Ahmaklıklar da çünkü bedende yoğunlaşmış düşünselliğin yok edilemeyeceğini hiç akıllarına getirememişlerdir bugüne dek.

O, Çağdaş Dünya'nın oluşturulması için 18 Mart 1975-24 Ocak 1993'e dek Cumhuriyet'te yoğunlaştırdığı yazı ve yapıtları ile adeta anıtlaşmıştı.

O, çağ dışı bağnaz yapılanmaların yarattığı Karanlık Dünyaların 'Aydınlık' meşalesi idi.

O; ATATÜRK İLKE ve DEVRİMLERİNİN yılmaz savunucusu olarak LAİKLİĞİN yürekli ve çağdaş bekçisi idi.

O; yürekliliği ile oluşturduğu, düşünsellik denizinde boğulma korkusu duyanların hedefi oldu.

Karanlık güçlerin hamleleri UĞUR MUMCU ve onun gibi yürekli insanların yarattığı 'ÇAĞDAŞ DÜŞÜNSELLİĞİ' yok edemeyecektir.

Şu unutulmasın UĞUR MUMCU ve Uğur MUMCU'lar hiçbir zaman susturulamayacaklardır. Çünkü onlar yüreklerimize ve kafalarımıza sürekli konuşturulacak ve konuşacaklardır.

Haddim olmayarak Uğur MUMCU'nun 'GÖZLEM' köşesinin; yaratmış olduğu düşünselliğin savunucularına, 'Onu ebediyen yaşatacak bellek yenilemesi için' anıt defter sayfası şeklinde açık tutulması önerisinde bulunmak istiyorum. Ne denli kabul görür bilemem... Saygılarımı sunarken tüm Cumhuriyet çalışanları ile birlikte ulusumuzun başı sağ olsun."

O günden bu güne değişen bir şey mi var? Yok!.. Aksine Kışlalı cinayeti ile karanlık sürecin kurumsallığı alabildiğine belirginleşir oldu... Peki bugün ne yazardım?!.. Değişen ne var ki ne yazardım! Yine aşağıdaki gibi benzer şeyler yazardım elbet!..

"Düşünceleri törpüleyip kalemleri daha da yüreklendiren, aydınları öldürmeler ölüm değil... İyi de; ölmeyiz, tükenmeyiz daha da çoğalırız diyerek kendimizi yıllardır avutmuyor muyuz? Her gün ülkenin toprağına düşürülen 'düşüncenin yiğit neferleri' bizim insanlarımız değil mi? Tükenirken çoğalmak entelbar teorisyenlerinin 'düş'ü gibi geliyor bana. Düşünsel ve bedensel yok etmelerle bal gibi tüketiyorlar bizleri... Gün gelecek beyinlerde yarattıkları korkularla bedensel yok etmeleri azaltacaklar. Bu nedenle tükendiğimizi bile fark edemeyeceğiz. Belki bazılarımız teslim olup -değişmemiz gerekli idi, değiştik!- diyebileceğiz 'ŞIH' arayışlarıyla...

Tüm korkum insanların bir gün, karanlık güçlerin bu puşt saldırılarına karşı düşünce hoşgörü silahları ile çıkmaktan vazgeçmeleridir. Çünkü gerekli önlem alınmıyor. Bu da insan olan insanda sabır bırakmıyor...

Tüketilmeye çalışılan çağdaş dünya insanının örgütlü dayanışması hayata geçirilemezse aydınlığa koşanlar karanlığa koşanların gerisinde kalacağa benzer...

Aydınların ölümü yüreklere 'kor' düşürüyor. Çağdaş ve yürekli kalemlerin susması yakıyor insanlığı... Kahpece susturulan aydınlara üzülüyorum demek çok yalın ve yavan bir tümce... Aydınların ölümünden çok öldürmeleri kutlayanları her geçen gün yüreklendiren 'suskunluğa' üzülüyorum."

Sayın Mumcu tek üzüntüm hep yazmalarda kalışımız... Evet değişen Fethullah GÜLEN ve yeni müritleri dışında değişen gerçekten bir şey yok! Bu nedenle gerçi birşeylerin değişmediğini aksine her geçen gün birşeylerin kötüye gittiğini sayın Taner KIŞLALI anlatmıştır anlatmasına da, değişmediğimizin kanıtı değişimlerimizi kısaca "Şikâyetim Var Mumcu" başlığında "mizaholojik özler" bütünüyle ben de tekrar etmek istiyorum.

■ Faili meçhul cinayetler, fiili meşhurlarca adeta kurumsallaştırıldı Ahmet T. Kışlalı cinayetiyle.

■ Büyük olaylara küçük insanlarla bakan liderler egemen oldu siyasi arenada.

■ Bir aile fotoğrafından yola çıkarak, ülkeyi hortumlayanlar yakalanır oyunları oynanmaya başlandı.

■ Cumhurbaşkanlığı ve TBMM Başkanlığına aday yeni Türk büyüğü fosillerle, elindeki metni okuyamayan yeteneksizlerle, garibanları oynayan çakallarla ve de 1980 öncesinin aydın avcısı katillerle ilk kez TBMM'nin çatı altı bu denli bozulur oldu.

■ Ülke medya karteli ve üçüncü sınıf insanlar egemenliğine girdi. Tansu ÇİLLER ve Mesut YILMAZ böylesi oluşumdan çok rahatsız oluyorlar.

■ MHP ikinci büyük parti oldu Ecevitler'in solu MHP'yi iktidara taşıdı. Rahşan Hanım MHP'yi ara sıra kaşıdı... Kaşımasına da hazmetmeye de çalıştı. MHP'yi ikinci parti yapan ÖCALAN Ada'da korumaya alındı. İnanmayacan ama valla doğru diyom, Abdullah ÖCALAN yakalandı... Aklıma Ufuk GÜLDEMİR'in, Sedat ERGİN'den alıntı/alıntı boyutunda yayınladığı "Kanat Operasyonu" adlı kitap geldi... Sen biliyon hani "Pentagon" Ortadoğu ve Uzakdoğudaki iktidar seçeneklerini değiştirme önerisi getiriyordu ya Türkiye'deki bazı sol liderlere... İşte öyle birşey yaşatıldı ülkemizde. Amma az kalsın aradan ırkçı/ayrımcı MHP sıyrılıyordu. Pentagon mu ucuz atlattı yoksa biz mi? Onu bilemiyecem!..

■ Susurluk skandalıyla birlikte senin Çatlı'lar, katılar, Kırcı'lar, tırcılar birlikte devletin derinliğindeki "Devlet-Mafya-Polis-Asker-Bürokrasi-Özel Sektör" bileşenleri tüm müstehcenliği ile gözler önüne serildi serilmesine de, yine aynı hamam aynı beceriksiz tellak... Anlayacağın değişen birşey olmadı. Kirlilik devam ediyor.

■ Hapishaneler kebap menüsü ile mükellef ülkücü mafya şarlatanlarının otağı haline geldi... Derin devletin bunlar için yeni sloganı "Bu ülke sizinle gurur duyuyor" oldu. Çünkü bunlar devlet için kurşun yiyip içiyorlar?.. Anla işte Sayın Mumcu...

■ Peder (Papa) ve Kader Kurbanı M. Ali Ağca için, 7 TİP'linin idi Amini için, Hazmi Zor AF çıkartıldı.

■ İbo Show, Avşar Show ve Beyaz Show gibi benzer "osur osur ipe diz" içerikli iğrençsel programlar yaygınlaştı...

■ CHP baraj altı, Deniz Baykal Kuran altı oldu... Şih'a sarılmayı gereksinerek yobazların ve din tacirlerinin edebsizliğine benzemese de "Ben Şih'im iyidir" diyerek Edebali dedesine sığındı.

■ TBMM, tarihinde ilk kez tüm koltuklarını eski meclis başkanı Mustafa KALEMLİ'ye açtı. Kalemli de onları ceylan derisi ile bir güzel şey etti... Halletti... Anlamışsınızdır canım... Yeniledi.

■ ANAP'ın ocağına incir dikemeyen Tevfik Diker, Deniz'in Tartışmasız Tanışmanı olarak CHP'nin ocağına incir diker şansını yakaladı...

■ M. Yılmaz Macaristan'da okey çalarken yakalandı ve burnunun üstüne haram yedi...

■ Yerelden ulusala, ulusaldan evrensele giden sol ilkeyi tersine manipule ederek, evrenselden, ulusala, ulusaldan yerele dönüştüren DENİZ "ANADOLUNUN SOLU"nu bulgulayarak ve solu yerelleştirip/desantralize Edip, Edebali Şıh mantığını solla bütünleştirerek yeni ideolojiler üretim sürecini başlattı...

Sayın Mumcu bilmiyorsunuz ki; komünizm sonrası ideolojisiz kalan Rusya ilanla ideoloji aramaya başladı... En iyi ideoloji önerisine 2 bin dolar veriyormuş. Acaba diyorum "sağlaşıp sığlaşma" adına bir 'Şıh' veya 'Mıh' bulup kafalara yeni ideolojiler çakabilir miyim (üretebilir miyim)??..

■ Boş ver yukardakileri, bunların hepsini Sayın Ekmekçi ve Sayın Kışlalı anlatmıştır. Son anda elime geçen TBMM'nin bugünkü kalitesini anlatan bir haberi geçmek istiyorum sana: MHP'li Meclis amiri Ahmet ÇAKAR; "Ülkücüler Koç gibi toslaşarak selamlaşmaktadırlar. Bundan ötürü birçok arkadaşımız yaralanmakta, hatta beyin travması geçirmektedirler..."!!

Allasen Uğur Mumcu, şu CUMHURİYETİN YETKİNlerine söylesen de GÖZLEM köşeni ilk ve son yazınla tekrar işletmeye açsalar??!!..

MURAT SAYIN

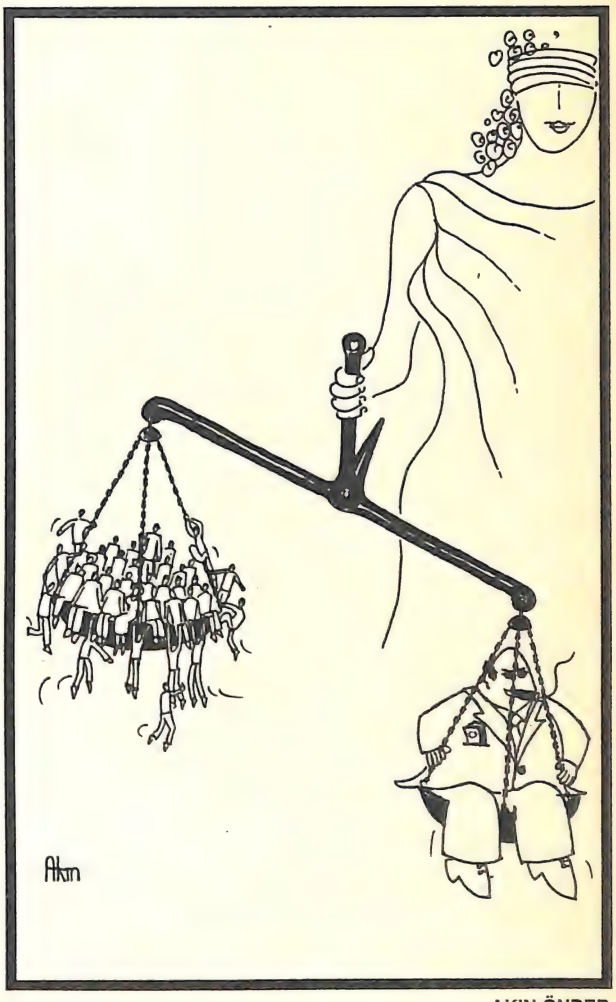

AKIN ÖNDER

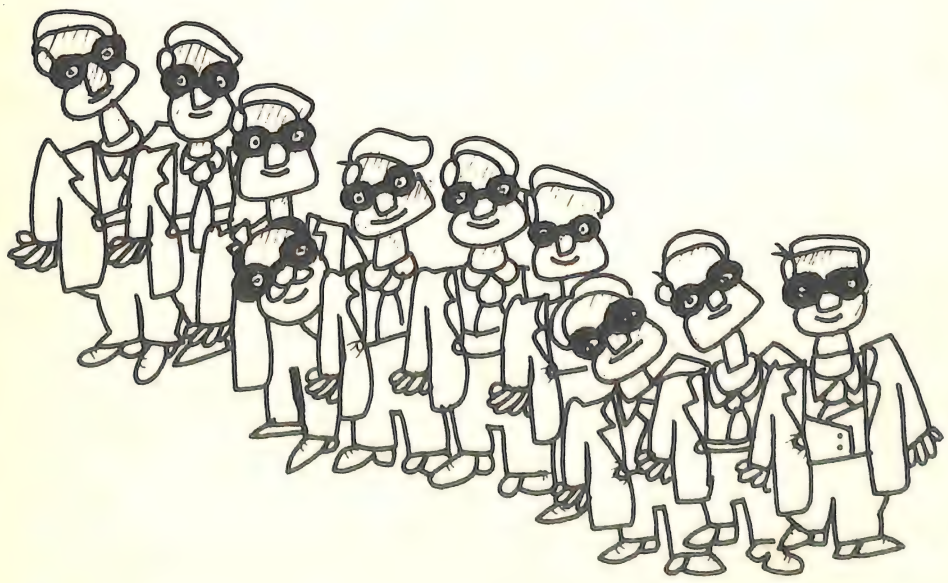

BUYRUN
LİBERAL EKONOMİNİN
HIRSIZLARINA.

METİN PEKER

HÜSEYİN TANYERİ

HÜSEYİN TANYERİ

KARİKATÜRİST ANEKDOTLARI

■

YENER ÇAKMAK

■

NE PARASI OĞLUM! SEN BANA BORÇLUSUN...

İbrahim Ersaraç anlatıyor:

Kars Lisesi'nde resim öğretmeni olarak görev yaptığım yıllarda hazırlamakta olduğum "Bay Yobaz" adlı günlük strip bant çizgi romanım Halil Lütfi Dördüncü'nün YENİ GAZETE'sinde yayımlanıyordu.

1958 yılında İstanbul'a resim öğretmeni olarak nakledilmiştim. İlk işlerimden biri hemen gazeteye koşmak oldu. Hem yıllarca karikatür çizdiğim gazetedeki arkadaşlarımı ziyaret edecek, hem de birikmiş olduğunu tahmin ettiğim paralarımı almak imkânını bulacaktım. Bu yüzden oldukça sevinçli idim. Gazeteyi kolaylıkla buldum. Arkadaşlara da kısa bir sohbetten sonra alt kattaki patron Halil Lütfi Bey'in odasına indim. Malûm hoş geldin, beş gittin sohbetleri bitince, ben bugüne kadar çizdiklerim için patron ne ödeyecek diye merakla bekleyip duruyordum. Meğer boşuna beklemişim. Halil Lütfi Bey hiç oralı olmuyordu. Nihayet bir yerine getirerek konuyu ben açmak zorunda kaldım.

Halil Lütfi Bey birden gözlüklerini yukarıya doğru çekip, biraz önceki yumuşak bakışlarını sertleştirdikten sonra, adeta kükrercesine:

— Siz bana borçlusunuz!.. demez mi?..

Bir anda donup kalmıştım. Fırsatı kaçırmayan Halil Lütfi, bu şaşkınlığımdan istifade ederek, bana böyle zamanlarda bedava çıraklık yapmak gerektiğinde, isim yapmak için fedakârlıkta bulunmak zorundalığından, bin dereden bin su getirerek bahsetti durdu.

Bir ara sözünü kesmesinden istifade ederek, ben de atıldım.

Amatör olmadığımı, Akbaba, Mizah ve çeşitli mizah dergilerinde karikatürlerimin yayımlandığını, bunlara para ödendiğini vesikaları ile kendisine ıspatlamaya çalıştım. Bunun üzerine gerilemek zorunda kalan Halil Lütfi, sözümü keserek:

— Hele dur bakalım... İlerde biz de birşeyler öderiz, demek zorunda kaldı...

Daha sonra o günkü gazetenin yazı işleri müdürü, Gökşin Sipahioğlu da tavassutta bulunarak karikatürlerime para ödenmesine yardımcı oldu. Bu suretle Halil Lütfi Dördüncü'nün Bab-ı Âli'de heykeli dikilecek gelmiş geçmiş cimrilerin en sayılısı olduğuna bizzat tanık olmuştum.

Bu olaydan kısa bir süre sonra, odasının karşısında oturan ve tashih işlerinde çalışan Tahir Kutsi Makal'la bir gün kükreyişi de hayretimi büsbütün arttırmıştı.

Cimri patron gene gözleklirini yukarıya çekerek çalışmakta olan Tahir'e:

— Ne yapıyorsun orada?.. diye bağırınca, Tahir Kutsi toparlanarak:

— Tashih yapıyorum hocam, cevabını vermişti.

— Tashih öyle yapılmaz oğlum, diye gürleyen Halil Lütfi sesinin tonunu sonuna kadar yükselterek sözlerine şunları ekledi:

— Deminden beri sana bakıyorum, ucu durmadan mürekkebe batırıp batırıp çıkarıyorsun. Yazık değil mi uçan mürekkeplere... Önce yazıdaki hatayı bul, ondan sonra ucu mürekkebe ban...

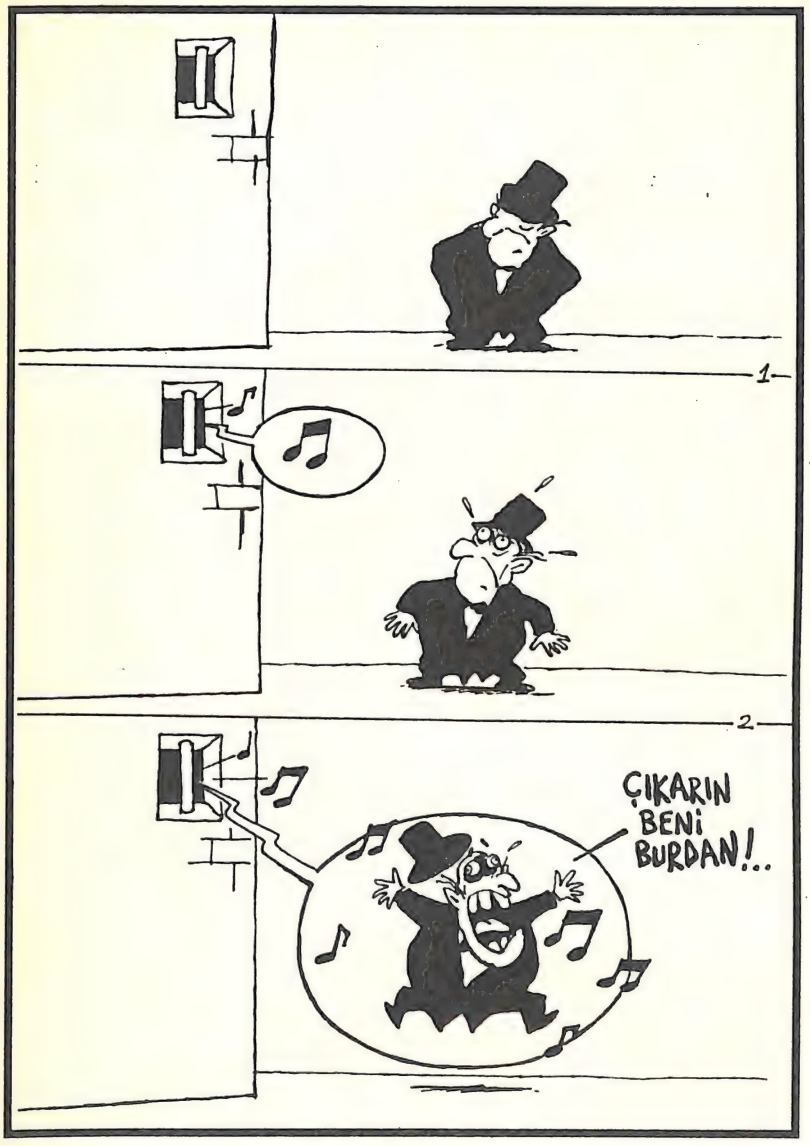

MUSTAFA BİLGİN

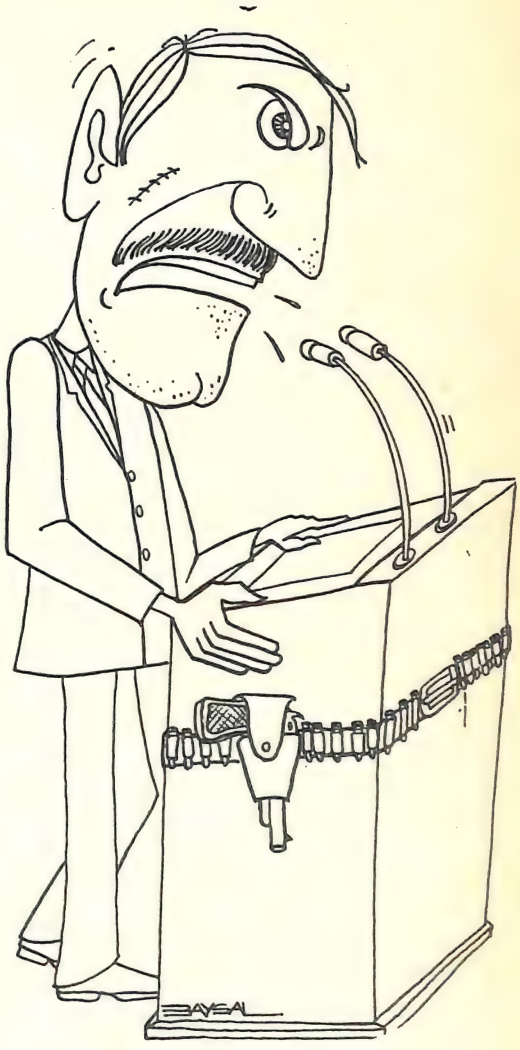

ERCAN BAYSAL

SEÇKİN TEMUR

Demokrasi, okunurken
güzeldir.
Oynanırken kötüdür!!!

Y

Adalet ise, yazılırken
güzeldir,
dağıtılırken kötüdür!!!

Y

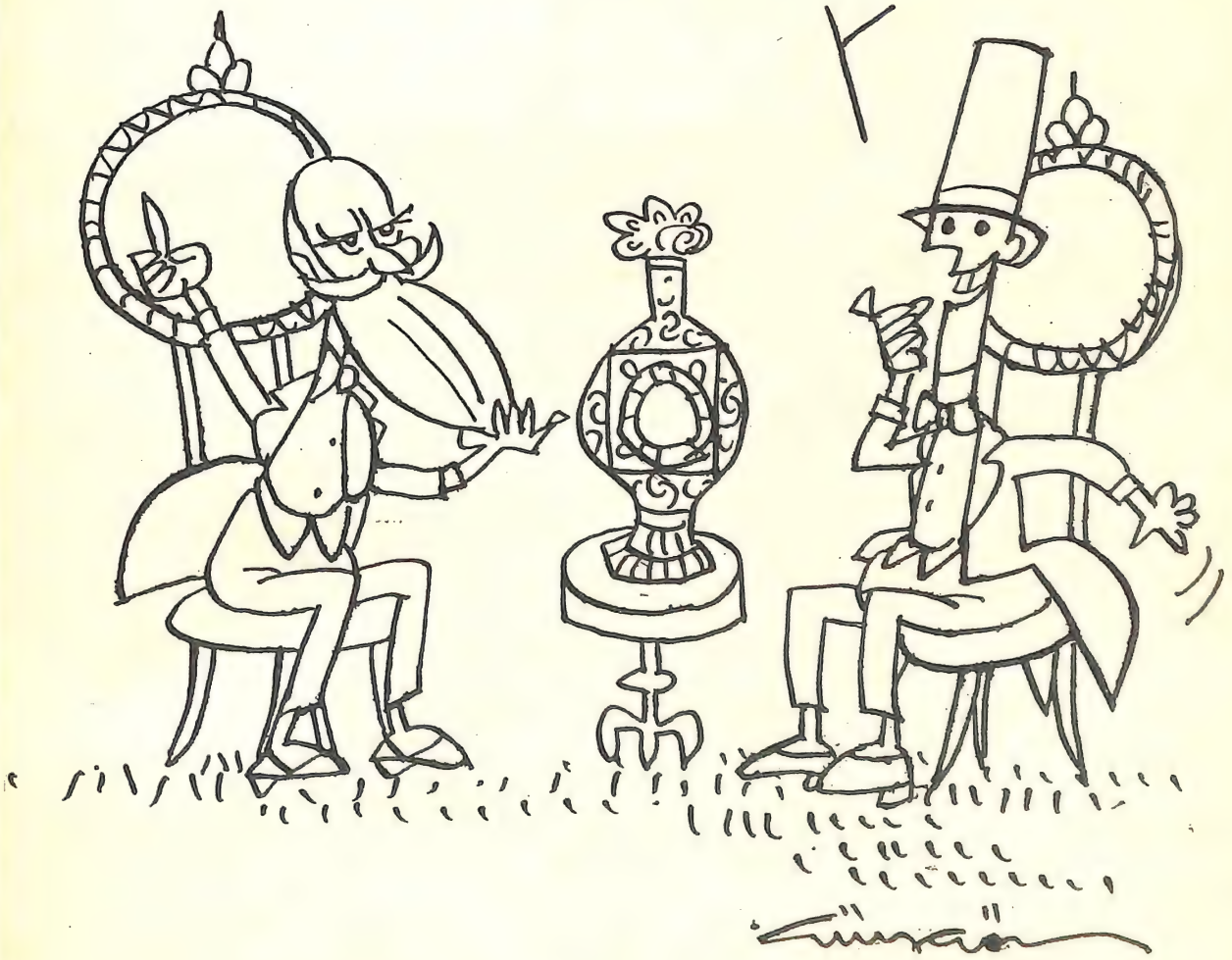

GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

ERDOĞAN KARAYEL

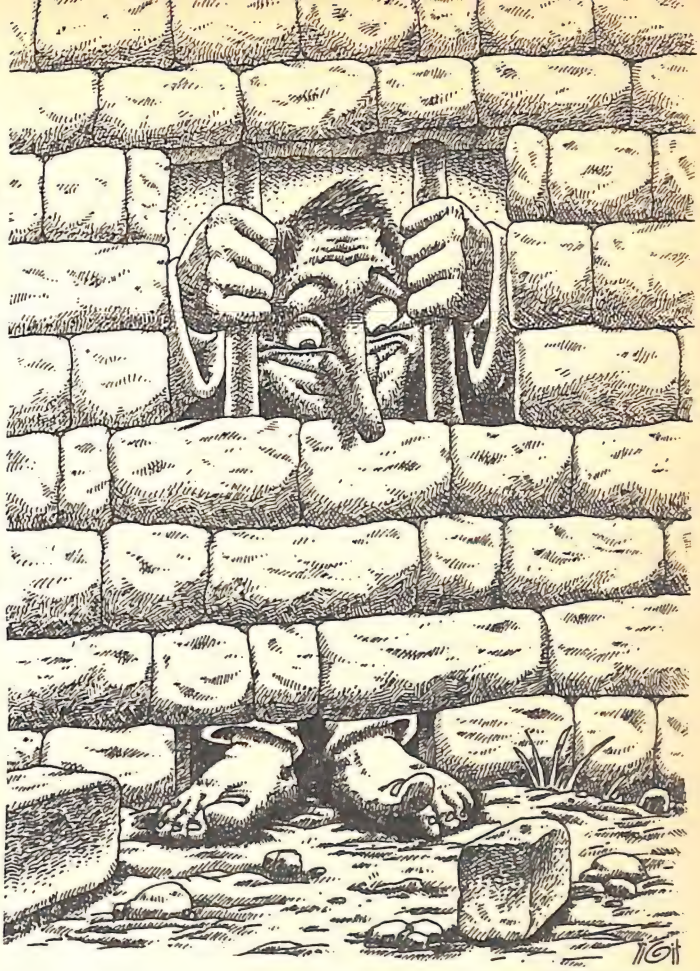

YİĞİT ÖZGÜR

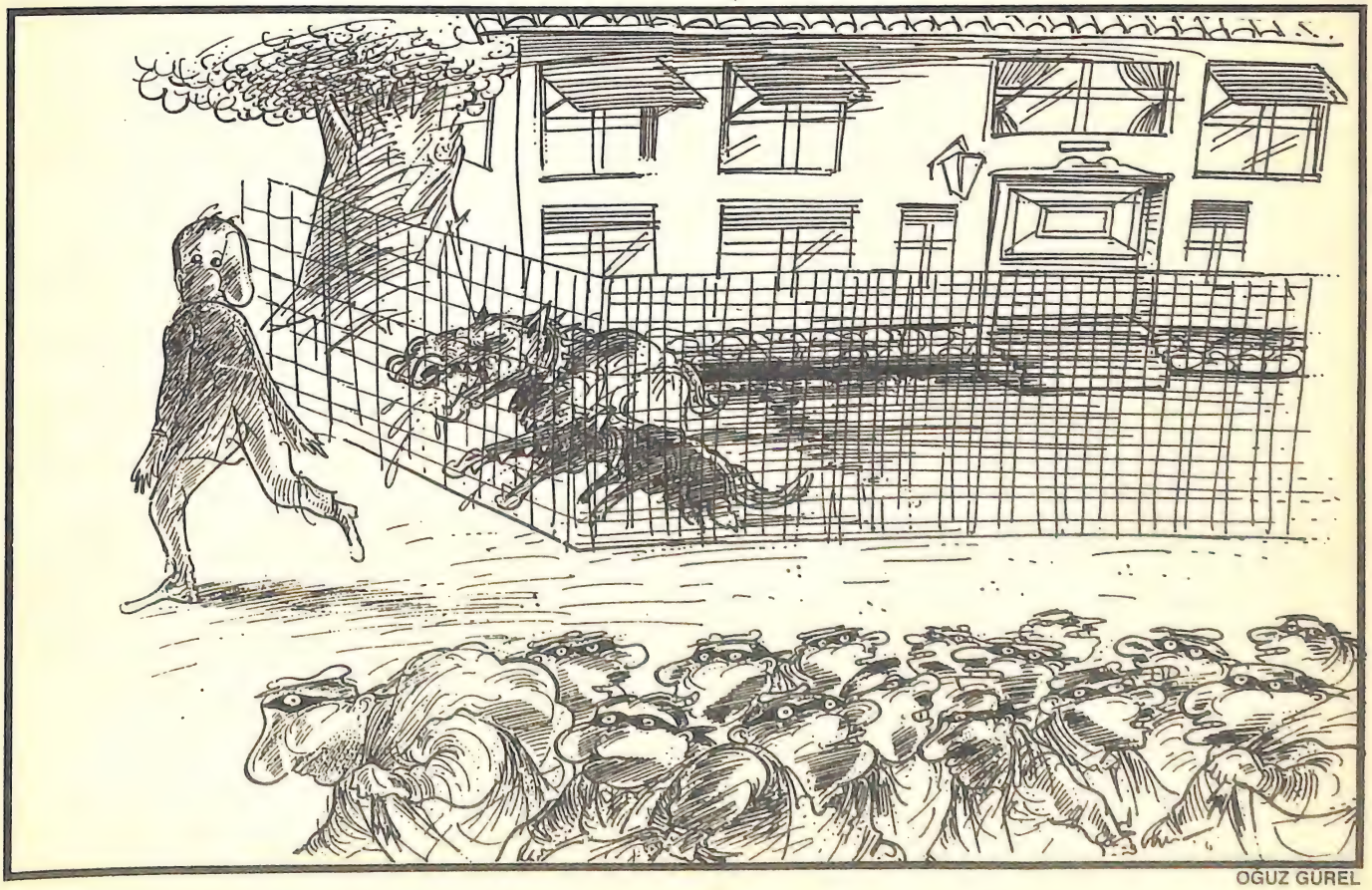

OĞUZ GÜREL

KARİKATÜRKÜCÜ

■

Bülent Okutan

■

ÇİZGİ FELSEFESİ

Karikatür çizmek bir meziyettir. Bu konuda eğitim görmek de öyle. Ancak; eğitim görerek karikatür çizmek mükemmel bir meziyettir. Ne yazık ki ülkemizde henüz bu işin altyapısını veren kurumlar olmadığından karikatür sanatı şimdilik yetenek sahibi çizerlerin tekelindedir.

Özünde, eleştiriyi yumuşatarak ve güldürerek izleyiciye vermek olan karikatürün yöntemi ise düzenin aksaklık ve yanlışlıklarını su yüzüne çıkarmaktır. Yani karikatürcü, bir nevi çizerek savaşan gazetecidir.

Karikatür sanatı ile ilgili tarihsel bir takvim vermek gerekirse şu anda bizim kuşak "YENİ KUŞAK" diye adlandırılan grubun ilk temsilcileri oluyor. Bildiğimiz gibi dinsel baskıların resmetmeyi yasakladığı dönemleri saymazsak ülkemizde karikatürün gelişmesini 4 ana dilime ayırabiliyoruz. İstibdat dönemi, ilk karikatürcüler, orta ve yeni kuşak.

"Orta kuşak" karikatürcülerde Türkiye insanı, çizgide rönesansı gerçek anlamda görmüş ve yaşamıştır. İlk yıllarında bir bocalama gösteren bu kuşak, salt güldürüye dayanan ve yazısı kaldırılırsa hiçbir anlam taşımayan karikatürler çizmiştir. Karikatürün böyle bir sanat olduğunu gözlemleyen dönemin insanına birdenbire sözsüz karikatür çizmek hiç kolay olmamıştır. Bu yüzden orta kuşak meslek adına şanslı, yeni bir çığır açmak adına da meşakkatli ve zor yıllar geçirmiştir. Zira yazısız karikatürde okuyucuya kritik yapma, değerlendirme görevi vererek mizah kantarına beraber çıkılmıştır.

Netice itibariyle okuyucuya ulaştırılan mesaj belleğin bir eğitimi olmuştur.

Yeni kuşak grubu ilk eserlerini bu doğrultuda ve daha rahatlamış biçimde vermiştir.

Ancak; karikatürün meslek olarak seçilmesi bu dönemde ortadan kalkmış olduğundan yeni kuşak ekonomik yönden zaafa uğramıştır ve yaşadığı en büyük güçlük, verdiği eserlerin elinde kalmasından korkması olmuştur.

Orta kuşağın yakaladığı bu başarılı ortamı yeni kuşak diye adlandırılan karikatürcülerin bulamamalarındaki en önemli nedense, ülkemizde okunan mizah dergilerinin sayısının az ve belli bir kesimin tekelinde olmasından ileri gelmektedir. Bunun önemli kanıtını ulusal ve uluslararası yarışmalarda gözlemlemekteyiz. Bu tip mizah dergisi çizerlerinin hemen tamamı mahalli ve lokal karikatürler çizmektedir. Orta kuşağın ilk yıllarında olduğu gibi sözlü ve söz baloncuklular, yenilik olarak argo sözlerle süslü erotizm içerikli bir yol seçmişlerdir.

Çizginin evrenselliğini gündeme gelmişken ülkede yaşananları ticari amaçlı olarak izleyiciye sunmak ise karikatüre ihanetin tolerans sınırlarını zorlamaktadır.

Ben yeni kuşak karikatürcülerinin çizgi ile felsefe yaptığı inancındayım. Uluslararası karikatür çizen ve çizginin eğlensel boyutlarının dışında bir düşün sanatı olduğuna inanan biriyim. Bu yüzden karikatürü; "Birinin karikatürünü çizmek ve Karikatür çizmek" diye iki boyutta görüyorum.

Ancak toplumda yaptığı yanlışlarla ve hatalarla insanların dikkatinde, gündeminde olan ve konu olmuş bir takım özeli bir simgede bulabilirsiniz.

Çağdaş karikatürden anladığımız da bu değil midir?

İzleyiciye ve okuyucuya kritik yapma ve değerlendirme şansı yaratma, bu arenada güreşme...

Bu savaş yaşanırken konuyu ve temayı değişik boyutta gündeme sokarak o olay veya kişiden bir ders alınıp alınmadığını sorgulamak, eleştirileri göz önünde tutarak unutulmamasını sağlamaktır.

Buna rağmen bizim gibi yeni kuşağın ilk çizerlerine "ne iş yaparsınız" diye sorulduğunda "Ne iş olsa yaparız, yazarız, çizeriz." diyoruz.

Bunun sebeplerini sıralarken ise;

- Karikatürün henüz bir meslek kuruluşu olmayışı,
- Dinsel baskıdan dolayı Osmanlı'da rağbet görmemiş bir sanat dalının Cumhuriyet Türkiyesi'nde henüz belli bir mesafe alamayışı,
- Söz balonu yapılmamış ve konuşturulmamış karikatürlere insanımızın resimsel bir yaklaşımla bakması,
- "Karikatür" denince; gazete bayilerinde satışı yapılan ve hiçbir sanatsal özellik taşımayan dergilerin çoğunda çizim yapılan argo yazılı erotik çizimler içermesi,
- "Karikatürist" denilince ilk akla gelenin, sizin abartılı resminizi çizen birisi olarak tanıtılması,
- Çok çizerin basında ve mizah dergilerinde iş olanağı bulamaması ve işsiz kalması gösterilebilir.

Haksızlıklara komik bir yaklaşımla başkaldırıda bulunmak, çizgi ile ikaz ederek saldırıda bulunmak özetle muhalefet yapmak karikatürün hammaddesi olmalıdır. Zaten karikatürün mitolojik adı olan Cari-Care'nin anlamının da "saldırı" olduğunu çoğumuz biliriz.

Çocuğumuz oyalansın diye eline bir pastel boya ve bir kâğıt uzatıp onun o yaşta ne harikalar yarattığını unutmayınız. Hatta onun yaptıklarını çerçeveletip duvarlarınıza astığınız günleri de hatırlayınız.

"Bu çocuk ya ressam ya da karikatürist olacak" dediğiniz de çok olmuştur.

Ama yaşı ve sırası gelip üniversite sınavlarına hazırlanırken ona küçük karalamalar yaparken görseniz bu kez de onu "Dalga geçen biri" olarak yargılayabilirsiniz.

Bu örnek bu sanatın ne denli nankör ve çoğu insanlarınca dalga geçmeye eğilimli olduğunun göstergesi değil de nedir?

Dünyanın birçok ülkesinde demokrasinin ve hukukun yara aldığını gözlemliyoruz. Ülkemizde zaafa uğramadığını söylemek imkânsızdır.

Çarpık kentleşme, doğal afetler ucuz kahramanlar, sahte dostluklar doğanın kirletilmesi, sanat sevgiler barış ve özgürlük konularını işlerken ölçü olarak belli birilerini seçmiyorum seçmemeye ve bir simge ile göstermeye özen gösteriyorum.

Çizgide yaptığım muhalefeti yeni kuşağın ilk temsilcilerinden biri olarak karikatüre ihanet edenleri sözde eleştirmekten çok da mutlu oluyorum. Biliyorum ki her dönemde olduğu gibi günümüz Türkiyesi'nde de bu açık eleştirilerden hoşnut olmayanlar çıkacaktır.

Zira ülkemizde karikatür sanatı ilk, orta ve yüksek okullarımızda "Toplumsal Bildiri" sanatı olarak hakettiği yeri alamadığı gibi batılı eğitim tarzı olarak da yetişen yeni nesile;

Nasıl çizildiği,

Kime çizildiği ve önemlisi

Niçin çizildiği konusunda eğitsel bir yaklaşım içinde bulunmak kimsenin umuru olmuyor...

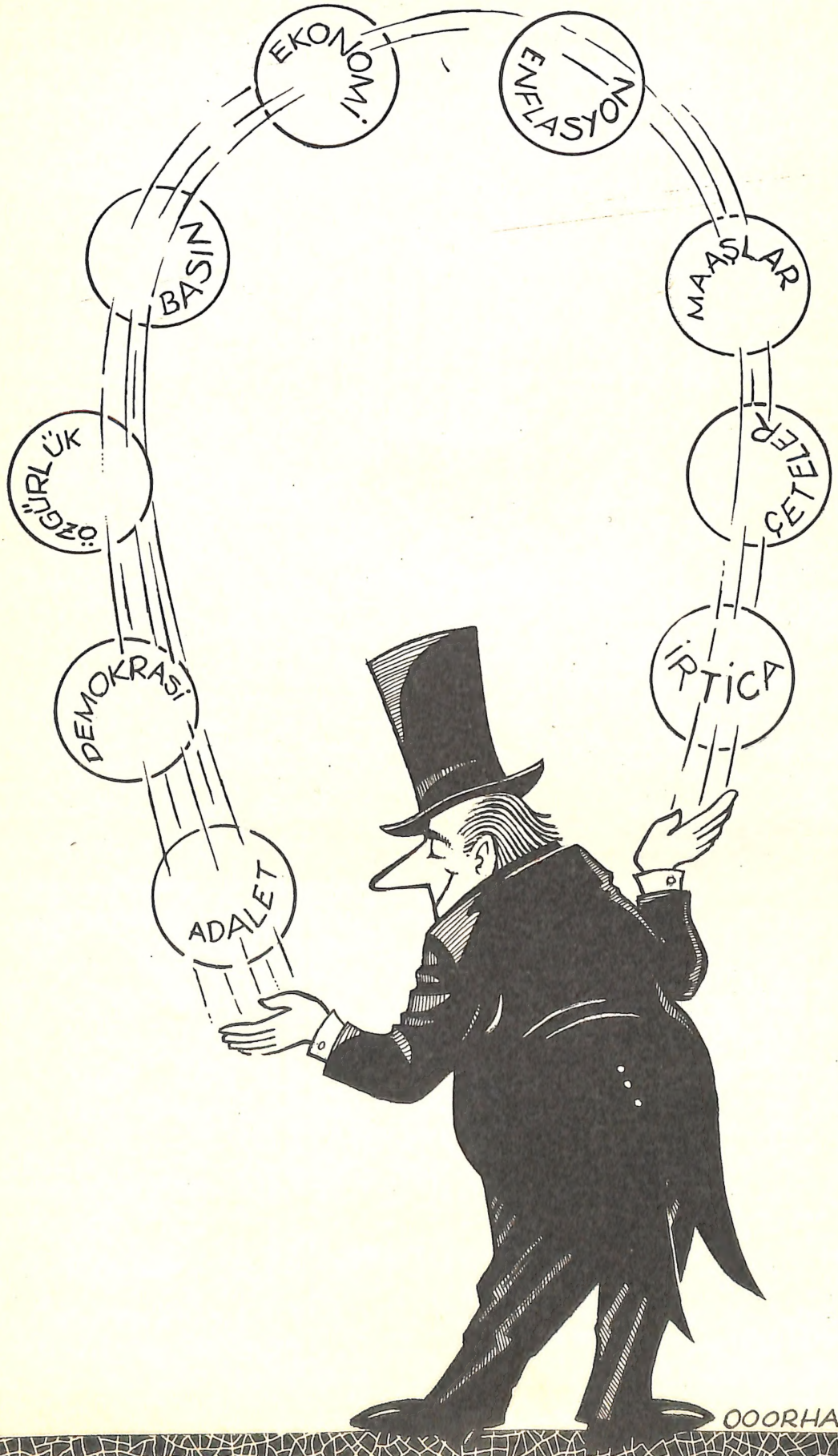
EKONOMİ
ENFLASYON
BASIN
MAAŞLAR
ÖZGÜRLÜK
ÇETELER
DEMOKRASİ
İRTİCA
ADALET
OORHAAAN

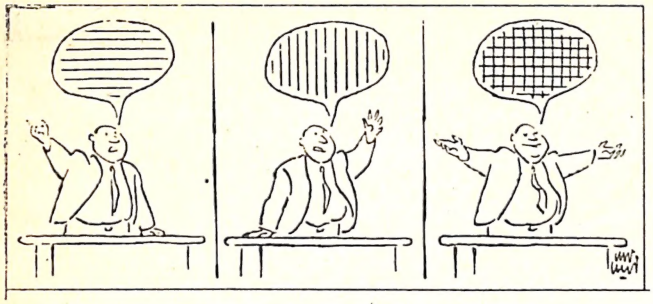

ALİ ULVİ HOCAYA
SEVGİLERLE..
ERDOĞAN

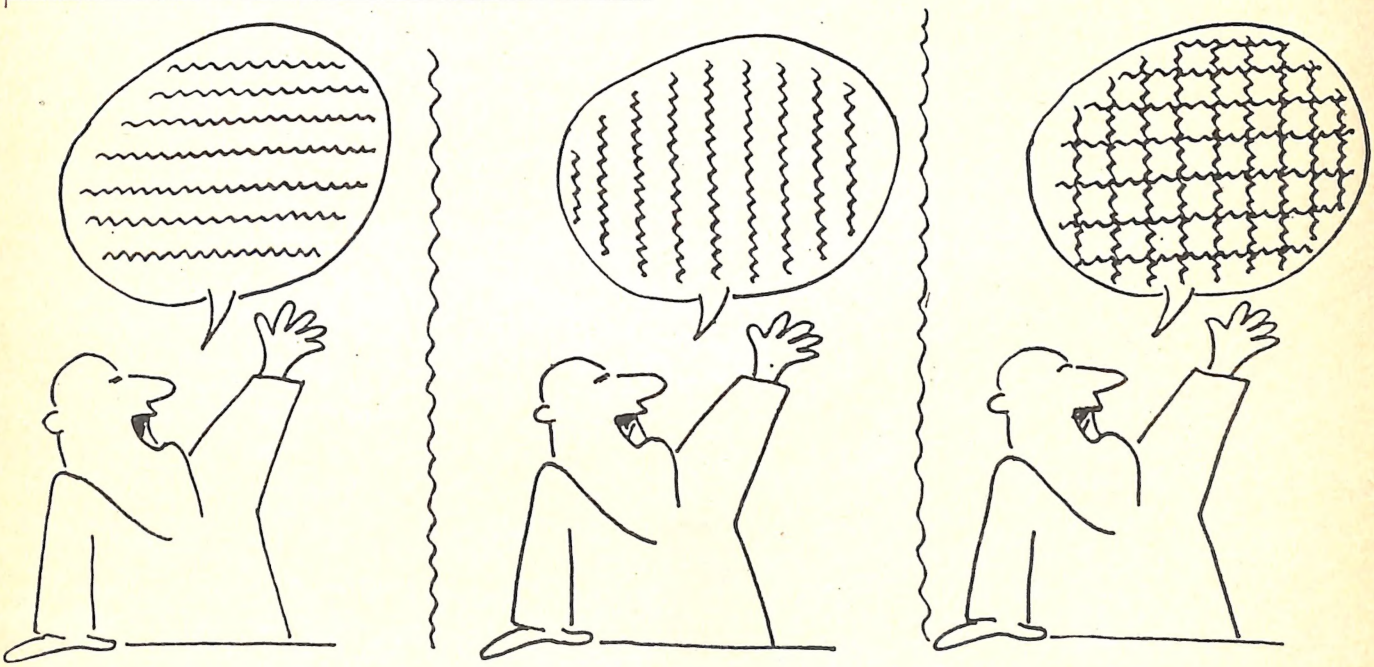

ERDOĞAN BAŞOL

CEVREMDEKİLER — GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU

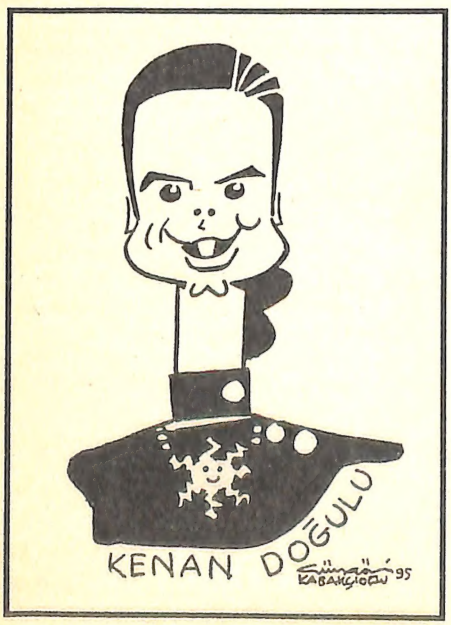

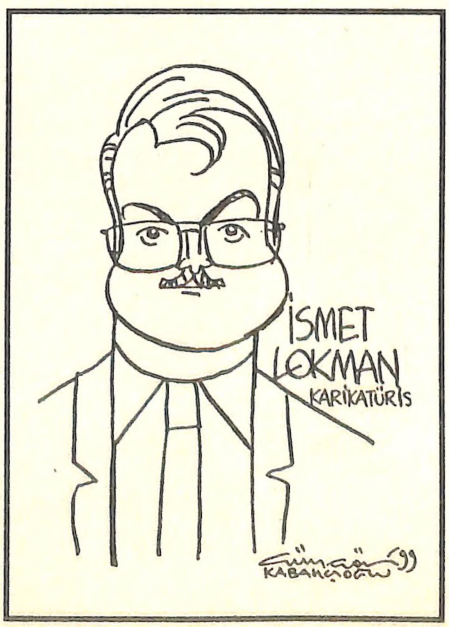

AHMET ERKANLI

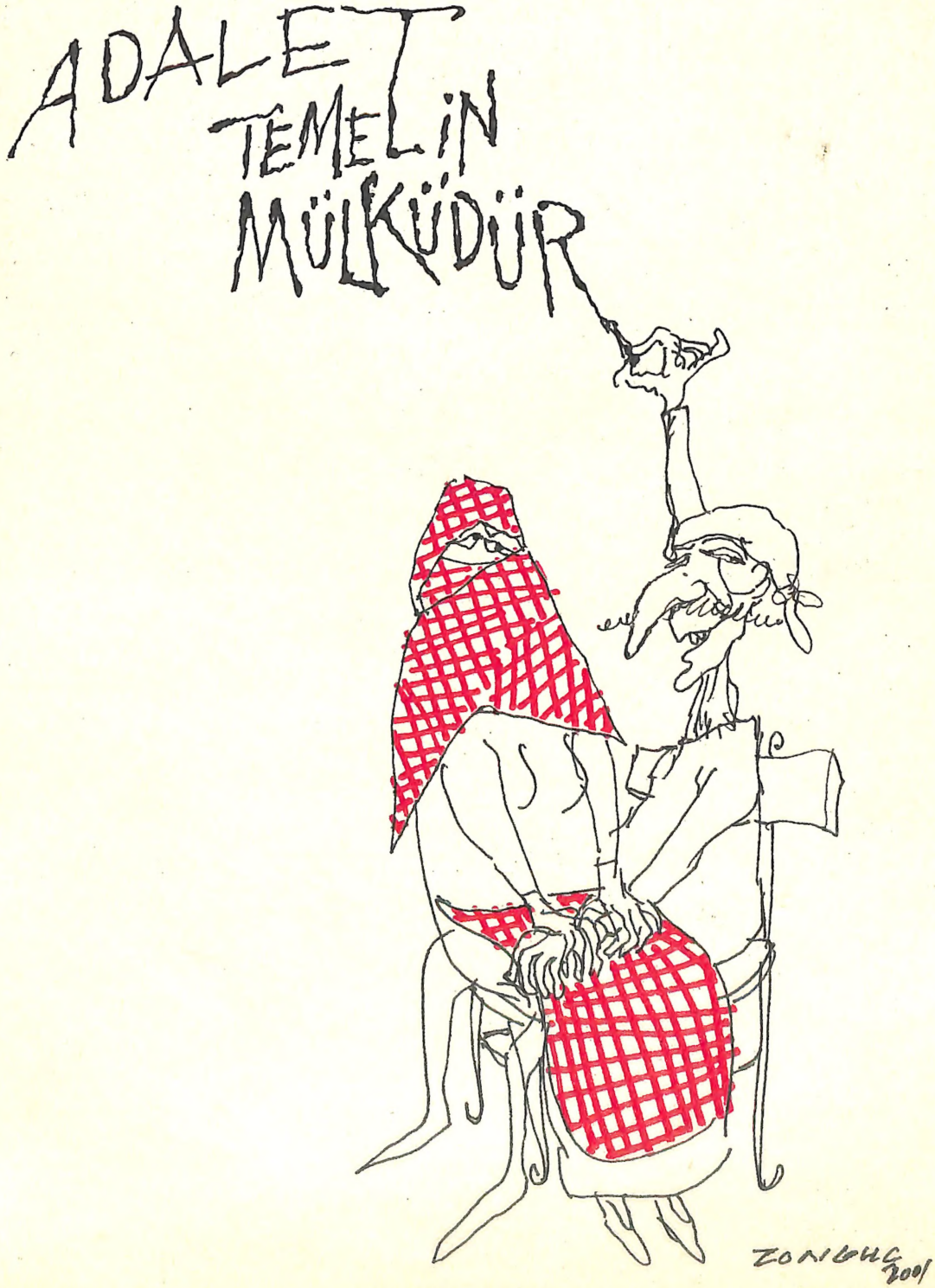
ADALET
TEMELİN
MÜLKÜDÜR
TONGUÇ
2001